

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 23

Dimecres, 27 de juny de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 17 i 18, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 17

Salutació

al diputat Sr. Pere Ribera i Guals

Elecció

del secretari tercer de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la Norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993

Informe

del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1999 (tram. 360-00003/06)

Sessió núm. 18.1

Debat general

sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys) (tram. 255-00002/06)

S U M A R I

Sessió núm. 17

La sessió s'obre a les onze del matí i cinc minuts.

1. **Salutació al diputat Sr. Pere Ribera i Guals** (11:05)

El president saluda el nou diputat del G. P. de Convergència i Unió, Sr. Pere Ribera i Guals, que substitueix el Sr. Francesc Codina i Castillo.

3

2. **Elecció del secretari tercer de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la Norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993** (punt primer de l'ordre del dia) (11:06)

Votació (11:07): és elegit el Sr. Esteve Orriols i Sendra per 61 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

3

3. **Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1999** (tram. 360-00003/06) (punt segon de l'ordre del dia) (11:08)

Exposició: síndic de Greuges.

3

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

7

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

9

Intervenció del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

11

Intervenció del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Pérez Ibáñez.

13

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Lladó i Isàbal.

15

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i cinc minuts.

Sessió núm. 18.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

1. **Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys)** (tram. 255-00002/06) (punt únic de l'ordre del dia) (16:33)

Exposició: consellera d'Ensenyament.

19

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 17

La sessió s'obre a les onze del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA

1. Elecció del secretari tercer de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la Norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993.

2. Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999. Tram. 360-00003/06. Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe: BOPC, 34, 6).

El president

S'obre la sessió.

Salutació al diputat Sr. Pere Ribera i Guals

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau saludar cordialment el nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Pere Ribera i Guals, que substitueix per renúncia l'excel·lentíssim senyor Francesc Codina i Castillo.

Elecció del secretari tercer de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la Norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del secretari tercer de la Mesa del Parlament, d'acord amb el que s'estableix a l'article 35 del Reglament i a la Norma interpretativa d'aquest, del 8 de juny de 1993. A conseqüència de la renúncia del secretari tercer de la Mesa del Parlament, correspon ara l'elecció d'un nou secretari. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha proposat l'il·lustre senyor Esteve Orriols i Sendra com a candidat a la secretaria tercera de la Mesa del Parlament. D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, proposo que la votació sigui electrònica i secreta, si no hi ha cap advertiment en signe contrari.

Prego als serveis de la cambra, mentre arriben els diputats per prendre possessió del seu escó, que posin a punt la votació electrònica. (*Remor de veus.*)

Comença la votació.

Havent estat més de noranta diputats els que han votat, el senyor Esteve Orriols ha obtingut 61 vots a favor, 39 abstencions i cap en contra.

Prego al nou secretari tercer de la Mesa que prengui possessió del seu lloc en aquesta Mesa.

(*Aplaudiments.*)

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999 (tram. 360-00003/06)

El segon punt de l'ordre del dia és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999. Prego al senyor síndic de Greuges, que està a la tribuna d'invitats, que vingui a prendre part d'aquest Informe. (*Pausa.*)

El síndic de Greuges, l'honorable senyor Anton Cañellas i Balcells, té la paraula.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant de vostès...

El president

Esperi's un segon, senyor síndic; esperi's un segon. Ja l'advertiré.

El síndic de Greuges

Comparec davant de vostès, per primera vegada, en aquesta sisena legislatura, per donar compliment a allò que disposa la Llei del Síndic de Greuges, quan, després de regular que, anualment, ha de presentar al Parlament un informe de les seves actuacions, estableix que ha d'exposar oralment un resum del dit informe en una sessió específica del Ple del Parlament.

L'Informe del 1999, el vaig lliurar al molt honorable president del Parlament el passat dia 14 de març i ha estat publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra el 24 de març. Els dies 1 i 2 d'aquest mes de juny, vaig comparèixer a la Comissió del Síndic de Greuges, on el vaig exposar i vaig intentar donar resposta a les preguntes i comentaris que els diversos grups m'han formulat. La compareixença en comissió pretén fer possible una anàlisi detallada de l'Informe, un informe llarg, de 401 pàgines del *Butlletí*, del qual també fem un resum que tots els senyors i les senyores diputades ja han rebut fa uns pocs dies.

Aquest acte en el Ple té una altra finalitat: es tracta de destacar la vinculació entre el Síndic de Greuges i el Parlament, del qual és comissionat, i el qual em dona l'oportunitat de destacar aquells aspectes que em semblen més importants. La nostra feina diària consisteix, prioritàriament, a cercar la solució dels greuges que pateixen els ciutadans de part dels poders públics. Però una altra part d'aquesta feina és subministrar al Parlament –per tant, a tots vostès, senyores i senyors diputats– informació que pugui ser útil per al compliment de la seva missió institucional.

Des que el Síndic de Greuges va començar a treballar a mitjan 1984, fins a final de 1999, ha realitzat un total de 35.947 actuacions: 3.858, el darrer any; d'aques-

tes prop de 4.000 actuacions, 62 han estat a iniciativa nostra o d'ofici, i 1.686 han estat conseqüència d'haver rebut una queixa per escrit; finalment, 2.110 es resolgueren en el moment de plantejar-se en el Servei d'Informació al Ciutadà. A més d'aquestes consultes, en aquest Servei d'Informació se'n van atendre 1.203 més, que finalitzaren amb l'orientació del ciutadà, que, si ho desitjava, podia presentar una queixa per escrit.

Com deia fa unes setmanes a la Comissió del Síndic de Greuges, la valoració que faig d'aquestes dades és que podem parlar d'estabilitat en el nombre d'actuacions, que en els tres darrers exercicis s'atansa a 4.000 per any. L'any passat, van ser 691 els casos en què vam entendre que les diverses administracions haguessin hagut d'actuar d'una forma diferent de com ho van fer. A començaments d'aquest mes, havíem rectificat 532 d'aquests assumptes. Això vol dir que el percentatge d'acceptació de les nostres consideracions se situava aleshores en un 77%.

Es tracta d'assumptes que a vegades afecten un únic ciutadà, com ara els casos en què un ajuntament –així, el d'Arbúcies, Cornellà de Llobregat o Mataró–, a instància nostra, ha retornat la taxa de la utilització de la grua, quan no s'ha acreditat la infracció que va generar la prestació del servei, o bé com quan el Departament d'Economia i Finances fa la devolució del romanent d'una subhasta efectuada el 1986, que, durant tretze anys, no havia retornat.

En altres ocasions, la nostra intervenció transcendeix el cas concret i permet prevenir i evitar la reproducció de greuges en el futur. Així, per exemple, quan el Departament de Presidència va acceptar el suggeriment de fer una nova redacció de les bases de convocatòria per a l'accés a la funció pública –redacció més precisa i entenedora sobre els mèrits a valorar–, o, per exemple, quan l'Ajuntament de Cervera va acceptar exigir la llicència de primera ocupació als habitatges, que garanteix l'adequació de les obres realitzades en el permís que l'Ajuntament va atorgar.

En l'annex estadístic sisè de l'Informe tenen relatats, resumidament, tots aquests casos, en què vam plantejar un canvi en l'actuació administrativa, casos que abasten els àmbits de la funció pública, la contractació administrativa, les sancions, la immigració, l'expropiació forçosa, la responsabilitat patrimonial, el procediment administratiu general, la seguretat ciutadana, l'habitatge, l'urbanisme, el medi ambient, la tributació, el consum, la sanitat, el treball i les pensions, els serveis socials, els infants, l'ensenyament en tots els seus cicles, la normalització lingüística, la cultura, la justícia i les presons. Tots els casos, classificats per matèries i administracions, es recullen amb indicació del resultat de la nostra intervenció.

Tot seguit em referiré a algunes de les mesures de projecció institucional que hem adoptat. Durant l'any 1999 em vaig desplaçar amb una part de la meua oficina a Balaguer, a Falset i a Tàrraga. En la mateixa línia, vaig ser a Mataró la setmana passada. Amb aquesta finalitat d'apropar la institució a la ciutadania, hem participat en més de trenta conferències, taules rodones i seminaris arreu de Catalunya.

A més del resum de l'Informe, que, com cada any, publiquem en català, castellà i anglès, vam editar un fulletó que reproduïx el resum no oficial del text de la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de l'infant amb motiu del desè aniversari de la seva aprovació. Aquesta publicació, juntament amb el vídeo *En defensa del ciutadà*, que pretén divulgar la institució del Síndic, l'hem tramès a tots els centres escolars de Catalunya que imparteixen l'ESO.

Hem continuat la col·laboració amb altres *ombudsmen*, institució de garantia no jurisdiccional, en l'àmbit de la qual s'inscriu el Síndic de Greuges, i que està experimentant una forta implantació amb modulacions diverses arreu del món. En l'àmbit català vam participar en la primera trobada de síndics de greuges locals, que es va celebrar a Granollers. Igualment, hem participat a les dues trobades de síndics de greuges de les universitats públiques catalanes.

Com recordava fa uns minuts, la nostra activitat primordial és l'intent de resoldre els greuges irrogats per les administracions públiques i patits pels ciutadans de Catalunya. Per al decurs d'aquesta tasca, hem entrat en col·laboració amb institucions foranes amb missions similars a les nostres. En aquest sentit, com a mostra de la nostra projecció internacional, que contribueix també a fer més present Catalunya a l'exterior, vull destacar el programa de cooperació amb els *ombudsmen* de Bòsnia i Hercegovina, la meua elecció com a vicepresident tercer de la Federació Iberoamericana dels Ombudsmen i l'elecció, també com a president, de l'Institut Europeu de l'Ombudsman.

Senyor president, quan un ve a aquesta tribuna un cop l'any, és fàcil tenir la temptació de voler-vos explicar moltes coses. Atès que això faria aquesta setmana de plens que avui comencem encara més maratoniana del que ja s'espera, no cauré en la temptació. No faré valoracions sobre tots els capítols de l'Informe; vostès el poden consultar. Però sí que vull demanar la seva atenció sobre unes quantes qüestions relatives a les presons, al medi ambient, als infants i l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials i la immigració, en el marc de les polítiques de cohesió social.

Presons. Hem continuat el seguiment dels centres penitenciaris de Catalunya per tal de constatar la situació dels establiments, les millores introduïdes i les deficiències que encara presenten. Les presons visitades l'any 1999 han estat les de Quatre Camins, Tarragona i Wad-Ras. La Trinitat i la Model, que teníem previst visitar abans de final d'any, les hem visitades aquest any 2000, com també Girona i Ponent. La setmana vinent tenim programada la visita a Figueres.

Si he de dir en poques paraules què penso del sistema penitenciari català, hauré de referir-me a la bona qualitat del treball que, en termes generals, fan els professionals que s'hi dediquen. Hauré de dir-los que tenim uns equips directius motivats i competents per tal de desenvolupar, en el marc de les línies de treball fixades pel Departament de Justícia, la tasca de reinserció social dels delinqüents que, en aplicació de la Constitució, se'ls ha confiat. Hauré de dir-los també que a les presons catalanes no es passa misèria –abans dels tras-

passos n'hi havia—, que hi ha una bona assistència sanitària que deu anys enrere no teníem i, finalment, que la imaginació i l'esforç dels responsables i dels professionals fan que es doni un tractament rehabilitador amb mancances i limitacions, però on es tracten els interns com a persones amb dignitat.

En general valoro positivament les millores introduïdes que observem visita darrere visita, però els enganyaria si els digués que estem en una situació immillorable. Es pot millorar, s'ha de millorar. El Pla de substitució de centres penitenciaris, la seva programació en el temps, la coneix aquest Parlament; per tant, només m'hi referiré per dir-los que, mentre el Pla no s'executi íntegrament, subsistiran importants mancances d'infraestructura que no fan més fàcil la tasca de reinserció.

Sí que em referiré, en canvi, al que em provoca preocupació i una certa incomoditat, que algunes de les recomanacions que hem efectuat al Departament de Justícia, que han estat acceptades, com hem informat en aquest Parlament, no s'hagin dut a terme. Els dos incompliments més greus, en la meua opinió, són les reformes pendents de les infermeries de Figueres i de Ponent. Al costat d'això, tenim altres serveis gairebé immillorables, com ara, per exemple, la unitat dependent de mares de Wad-Ras, on es combinen una infraestructura adequada i un treball excel·lent del personal que s'hi dedica.

Dos comentaris més relatius a l'àmbit penitenciar. D'una banda, he d'insistir en la qüestió de la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona, ja que, malgrat les múltiples millores introduïdes, són instal·lacions desfasades. Espero que els problemes de darrera hora sorgits en relació amb la Model se solucionin ràpidament per tal que en el proper informe no hàgim d'insistir-hi.

Però els problemes en el món penitenciar no són només d'infraestructura: en les nostres visites als centres hem detectat persones amb condemnes superiors al màxim legal de trenta anys de l'anterior Codi penal o de vint anys de l'actual. Aquesta circumstància no és conseqüència de la gravetat dels seus delictes, sinó d'un atzar: la velocitat de tramitació dels seus processos. Els casos de què ens hem ocupat fan referència a persones amb diversos delictes comesos en una determinada època de la seva vida, normalment robatoris, que es van judicar en processos diferents i que es van sentenciar en diversos anys. Aquest desfasament va impedir l'acumulació o refosa de condemnes fins al triple de la més gran i, en tot cas, fins al límit de vint o trenta anys, de la qual sí que s'han beneficiat legalment, d'altra banda, persones amb delictes molt més greus. Ens n'hem ocupat en l'Informe, plantejant mesures organitzatives per evitar la reproducció d'aquest problema. Seguirem insistint en la necessitat de trobar una solució, general o cas a cas, per als interns afectats.

Medi ambient. Ens hem tornat a referir a les radiacions de les antenes de les estacions base de telefonia mòbil, així com les provocades per les línies elèctriques d'alta tensió. De tota manera, ha estat la contaminació acústica per sorolls de tot tipus, una vegada més, el

motiu més freqüent de queixa en relació amb el medi ambient.

En relació amb els sorolls dels avions a les zones pròximes als aeroports, hem proposat sis línies d'acció. El principi que les informa és que la col·lectivitat que es beneficia d'una infraestructura d'interès general ha d'assumir els costos per minorar l'impacte acústic que pateixen els ciutadans residents en les zones properes, fins a situar-lo al llindar que la normativa fixa com a tolerable.

A vegades, la font del soroll és més propera; així, els lladrics dels gossos als quals els seus propietaris deixen sols tota la setmana a la segona residència, que impedeixen tancar l'ull als que hi viuen permanentment. Fa uns dies un periodista, dels que acostuma a tractar-nos al Síndic bé —tot s'ha de dir—, deia amb simpatia que quan demanàvem completar la regulació en matèria d'animals, incorporant-hi mecanismes a l'abast dels municipi per intervenir amb eficàcia en aquests casos, no quedava clar si es tractava d'un programa de promoció de l'afonia dels canins o d'insonorització de la caseta del gos cridaner. Acceptem la broma, però recordem que greus pertorbacions de la seguretat ciutadana, que fins i tot han acabat amb morts pel mig, han tingut origen en nícieses com els fums d'una barbacoa. Pensem que és possible adoptar mesures que previnguin aquests desenllaços.

Infants i ensenyament. Tant les queixes com les actuacions d'ofici d'infància s'han ordenat en el nostre Informe, dins del possible, d'acord amb la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant. Ha semblat que així tot pren més sentit.

Dins d'un apartat relatiu als drets civils dels infants i adolescents s'hi relacionen queixes sobre presumptes vulneracions el dret a la intimitat i a la retirada d'un videojoc inadequat.

En el capítol que preveu alternatives quan falla la vida familiar normal, s'hi han situat els casos que ens han arribat sobre problemes de criança, sobre adopció, sobre l'ingrés d'infants en centres residencials d'acció educativa, i també hi hem explicat la tramitació d'una de les actuacions d'ofici que ha comportat una de les investigacions més complexes que hem dut a terme, la dels menors magribins no acompanyats. També hi apareix una actuació d'ofici referent als centres d'acolliment de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

En el bloc de mesures especials de protecció, relatem una altra actuació d'ofici significativa, la que ha abocat a l'elaboració d'un protocol per evitar la doble victimització dels infants que han estat objecte d'abusos sexuals o altres maltractaments.

Per a l'exposició dels casos d'ensenyament no universitari, s'ha partit de la satisfacció del dret a l'educació i s'hi ressalten les queixes que fan referència a l'accés als centres docents, a la concentració artificial d'alumnes, en general immigrants, a la manca d'edificis escolars apropiats i a altres qüestions que pertocuen a la igualtat d'oportunitats, entre les quals l'actuació d'ofici que hem emprès sobre l'absentisme.

Hi ha dos temes dels quals, per la seva amplitud, se n'ha fet matèria d'informes monogràfics; van ser àmpliament debatuts en una sessió específica de la Comissió del Síndic el passat dia 16 de juny actual. Un d'ells, el resultat de l'actuació d'ofici sobre els centres d'acolliment, a la qual ja m'he referit, i una altra sobre els espais públics de joc, que ha donat lloc a una iniciativa parlamentària que ha culminat amb la Resolució 106 d'aquesta legislatura, sobre la regulació i la planificació dels espais públics de joc, publicada en el *Butlletí del Parlament* el dia 8 de juny d'enguany.

Sanitat i serveis socials. Valorem positivament la resposta del Departament de Sanitat en els casos concrets que li hem plantejat, des del rescabament de determinades prestacions, com ara, per exemple, una cadira autopropulsable o un tractament de rehabilitació de la parla, o bé la construcció d'una escala d'emergència, en un cas. També he de destacar que s'hagi acceptat la nostra recomanació sobre la conservació de la documentació de la història clínica.

Ahora, he de recordar-los que el Departament té pendents de resposta o en estudi diversos suggeriments; així, per exemple, l'adreçat a la rehabilitació del col·lectiu de disminuïts físics congènits amb malalties neuromusculars.

Una part molt important de les demandes d'assistència que han de gestionar els departaments de Sanitat i de Benestar Social són conseqüència de l'increment de l'esperança de vida. Això és ben positiu, palesa l'èxit dels sistemes de salut i social europeus –també del nostre– en la prevenció de les morts prematures. Sovint, quan demanem que es faci efectiva una prestació, pagar un ajut d'atenció a la llar, un ingrés residencial o efectuar determinat tractament sanitari, rebem la resposta que s'està pendent de disposar de recursos per atendre-la i que s'atendrà tan aviat com sigui possible. El pressupost necessari, que no es pot estirar com goma de mastegar, s'imposa implacable.

Naturalment, entenc el problema dels gestors, comprenc que cal fixar prioritats i que les prestacions universals s'han de dispensar d'acord amb el règim de cua o llista d'espera, endreçada amb criteris d'equitat. Però si aquesta llista es cronifica, si la causa no és la imperícia de la gestió, ni una inadequada prioritització de la despesa per aquesta Parlament, sinó la insuficiència de recursos en els nostres pressupostos públics, conseqüència de problemes de finançament, en nom dels ciutadans que ens plantegen les queixes que no es poden satisfer els he de demanar, senyores diputades, senyors diputats, que dediquin tots els esforços que calguin per mirar de resoldre aquesta insuficiència pressupostària.

Els recursos econòmics són importants per afavorir la cohesió social, i és parlant de cohesió social que vull encarar el tram final de la meua intervenció d'avui, senyores diputades, senyors diputats. Les mesures per a afavorir la reinserció social dels qui han comès actes il·lícits, les inversions per fer possible la formació dels nostres infants, els determinis per assolir un medi ambient adequat, o l'articulació de respostes a les necessitats sanitàries i d'atenció social de la població –en particular, de la gent més fràgil, la gent gran o els

discapacitats– contribueixen decididament a la cohesió social al nostre país. Calen recursos, calen polítiques, cal un marc jurídic.

Tot plegat ens porta a comentar un dels reptes i oportunitats, alhora, per a la cohesió social: integrar la nova immigració que rebem. Dic «la nova immigració» perquè, en definitiva, tots nosaltres som o hem estat immigrants, o fills d'immigrants. Com a espècie, existim en funció d'un fenomen migratori que comença fa uns milions d'anys a l'Àfrica oriental. Ens ha de preocupar i, sobretot, ens hem d'ocupar dels trencaments esporàdics de la convivència que s'han produït i dels que tenim avisos que poden venir. Hem d'estar alerta, hem d'escoltar els veïns dels barris de Ciutat Vella o del Raval de Barcelona, per exemple, quan es queixen de la seva situació present. La immigració, des del punt de vista dels immigrants i dels nacionals –ho remarco, des de tots els punts de vista: des dels immigrants i dels nacionals–, ha ocupat una part significativa de les nostres intervencions en taules rodones o conferències, de les quals he fet esment en començar aquesta intervenció.

Però no era suficient, i és per això que li hem dedicat també les darreres pàgines de l'Informe del 1999, és a dir, el llibre segon, que duen per títol *Cap a una integració plena de la immigració: Una aposta per la cohesió social i la tolerància*. Com han pogut veure, en aquestes cinc pàgines del *Butlletí del Parlament*, fem referència, entre altres, a les següents qüestions: el tractament de la convivència, un marc jurídic que faci possible la integració social, les polítiques de cohesió social i, finalment, la immigració: una necessitat, un interès coincident, un crit d'alerta. Permetin-me que els en faci un molt breu resum.

Les causes del trencament de la convivència. L'adob on creix la intolerància es caracteritza pels nutrients següents: la marginació d'una part de la població immigrada, sotmesa a explotació laboral i marginació social pel fet de no gaudir de determinats drets essencials, com són tenir un habitatge digne, atenció sanitària, vida familiar i la participació en els afers públics. Aquesta marginació és percebuda, sovint, com a conseqüència de la cultura i de la raça, i provoca frustració, por i ressentiment en el col·lectiu afectat.

Pel que fa al punt de vista dels nacionals, com a societat receptora, tenen la percepció que l'arribada creixent d'immigrants en el seu barri empitjora les condicions de vida i augmenta la inseguretat ciutadana. Aquesta por fa pensar que aquest empitjorament de les condicions és només el principi d'una gran invasió, que acabarà amb la seva expulsió del barri. Aquest sentiment també genera frustració, por i ressentiment. Ja tenim, doncs, dues seqüències de frustració: por i ressentiment, que, d'estar individualitzades en persones concretes, poden estendre's com una taca d'oli en els col·lectius; quan ho fan, només necessiten un pretext per xocar.

Què fer davant d'un esclat de violència? Cal donar la cara i no amagar-se. En fer-ho, cal rebutjar sense matisos la intolerància i no caure en el «jo no sóc racista», però cal instar el compliment de la Llei, que ha de ser

igual per a tots i ha de semblar que ho és. Finalment, s'han d'abordar amb decisió les causes del conflicte; cal buscar mesures per transformar la frustració en esperança, capgirar la por en confiança, per tal que el ressentiment deixi pas a la voluntat de pertinença a un col·lectiu amb un mínim comú denominador basat en l'Estat de dret i en el respecte a la diversitat; un marc jurídic que faci possible la integració social.

Si defensem que la igualtat de drets també implica la dels deures, necessitem un marc jurídic que ho faci possible. La nova Llei d'estrangeria recull força millores en la consecució d'aquesta tan reclamada integració social en àmbits com les beques d'estudi i ajuts a l'habitatge, el dret al treball, el dret a la sanitat i a l'assistència jurídica gratuïta. I, tot això, sense oblidar que la Llei sola no és suficient: cal la voluntat decidida d'assolir els objectius que propugna.

La immigració, una necessitat, un interès coincident, un crit d'alerta. Quan analitzem la situació derivada de la immigració a Catalunya, hem de considerar, però, alguns altres factors. Primer, que, com a societat, tenim una necessitat econòmica i social de rebre immigrants, ateses les exigències del mercat laboral i l'estancament demogràfic. Segon, que els immigrants que arriben de fora de la Unió Europea, del sud o de l'est, vénen per quedar-s'hi. Tercer, quan l'immigrant arriba a un país estranger per guanyar-s'hi la vida, ve disposat a adaptar-se als reptes de la nova societat, però, si aquesta societat li tanca les portes, el discrimina, la reacció és tancar-se dintre del propi grup i accentuar els trets diferencials. No em pertoca dir al Parlament espanyol si s'ha de canviar o no la Llei d'estrangeria, llei vigent i que s'ha d'aplicar mentre ho sigui, però sí que faig vots perquè, a l'hora de decidir-ho i a l'hora que les diverses administracions, també la local i l'autonòmica, aprovin i apliquin polítiques públiques amb relació a la immigració, es tinguin presents les consideracions que he fet anteriorment.

Fa menys de tres setmanes, aquest Parlament, senyor president, va honorar un lluitador pels drets humans, el reverend arquebisbe Desmond Tutu. En una de les seves intervencions d'aquell dia ens recordava que algú va dir en una ocasió: «L'ahir és història, el demà és misteri. Només l'avui és un regal, i és per això que se'n diu present.» Tant de bo que el sapiguem rebre com es mereix.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic de Greuges. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'Informe de la Sindicatura de Greuges suposa una radiografia dels principals problemes presents a la societat catalana. És, en aquest sentit, un bon indicador de qüestions que cal resoldre i ha de ser

orientador, també, de la tasca parlamentària. En aquest sentit, crec que és molt correcte que el Parlament dediqui atenció a llegir, analitzar, comentar l'Informe que cada any presenta la Sindicatura de Greuges. Un informe que, per altra banda, ens està mostrant un dels aspectes que a nosaltres, doncs, més ens crida l'atenció i, al mateix temps, pensem que cal també combatre, com és el fet que en la nostra societat continua havent-hi manca d'equitat, continua havent-hi situacions de marginació de naturalesa variable, en graus diferents, però, en definitiva, moltes injustícies que encara cal resoldre.

El nostre Grup valora que l'activitat de la sindicatura és molt important. Aquesta sindicatura de Greuges s'ha anat estabilitzant els darrers anys, està atenent un nombre de casos força elevat, tenint en compte la mida del país, i ens està indicant, justament, que aquesta institució, la sindicatura, que és relativament jove, ha anat adquirint una legitimació important i ha passat a ser un referent per a aquells ciutadans i ciutadanes que volen acudir a la institució a l'hora de buscar una millor garantia en la defensa dels seus drets.

És important destacar també l'elevat nombre de tràmits que han estat admesos, un 82%, que és un percentatge molt important i que indica un ben fer la feina per part de la sindicatura, i indica també aquell grau de legitimació elevat que té davant de les institucions.

Per tant, ens estem trobant amb un informe que ens està indicant, al mateix temps, una gestió correcta i podem felicitar-nos de tenir la sindicatura de Greuges com una institució molt important, de les més importants que hi ha a Catalunya.

Considerem positives les sortides que, periòdicament, fa el síndic de Greuges fora de Barcelona, en la mesura que, com ell mateix reconeix en diverses ocasions, possibiliten tenir un contacte més directe amb tota una part de la població que encara no coneix directament el que pot fer la sindicatura, i aquest acostament facilita més la comunicació. És en aquest sentit que nosaltres pensem que seria bo plantejar-se el fet que la sindicatura pogués tenir algunes delegacions, antenes, oficines –diguem-li com vulguem– fora de Barcelona per tal de poder atendre d'una forma més eficaç, més directa, més pròxima, els ciutadans i les ciutadanes i, per tant, de complir millor la seva funció.

Valorem també positivament la col·laboració i relació estreta que el síndic de Greuges de Catalunya manté periòdicament amb altres *ombudsmen*, pel fet que permet intercanvi constant d'experiències, i també permet un reconeixement de la tasca de la sindicatura fora de Catalunya. I ens sembla molt important la iniciativa d'haver establert relacions de col·laboració amb Bòsnia i Hercegovina, cosa que, justament, s'explica de forma força detallada a l'Informe que es presenta aquest any.

També pensem que és important la incidència que té la sindicatura en destacar qüestions d'important rellevància social. Les qüestions de la infantesa; aquest és un tema al qual la sindicatura ha donat sempre molta importància, cosa que, a més a més, es reflecteix en el fet de comptar amb un dels adjunts, que, específicament, dedica els seus esforços a les qüestions de la infantesa –una de les parts de la població més vulnerables i en

què és molt important, justament, defensar els seus drets. I un altre dels aspectes que ha destacat aquest any, en el seu llibre segon, és aquesta insistència en les qüestions relatives a la immigració, a les dificultats que tenen les persones immigrades, sobretot les no comunitàries, amb les seves relacions amb l'Administració: els problemes que hi ha hagut amb relació als processos de regularització i amb el procés d'aprovació últim de la Llei d'estrangeria i, per tant, doncs, també, totes les indicacions que fa en el llibre segon respecte a quines coses caldria fer per evitar problemes majors, però, sobretot, per propiciar la cohesió social i la integració efectiva de la població immigrada en la nostra societat.

Passant a la tipologia de les queixes, es repeteix, una vegada més, respecte a altres anys, que la major part de les queixes dels ciutadans i ciutadanes que acudeixen a la sindicatura de Greuges van adreçades a l'Administració general. En concret, hi ha un 22% de les queixes que s'adreça a queixar-se del tracte rebut per part de l'Administració; també, un 13% –seguiria–, les relatives al funcionament de la justícia; un 11%, ordenació del territori, i després ja vénen les queixes relatives a problemes de consum, Administració tributària, ensenyament, sanitat, etcètera.

Per tant, veiem que l'Administració continua essent la gran protagonista de les queixes, i això ens està indicant –perquè, a més a més, hi ha tota una sèrie d'exemples molt clars que apareixen en l'Informe– que continua havent-hi tota una sèrie de disfuncions, manca de coordinació entre diferents administracions, lentitud en els processos, manca de resposta efectiva als ciutadans i, fins i tot, incompliment, per part de l'Administració, d'alguns aspectes que ella mateixa s'ha plantejat com una qüestió a complir. Se m'acudeix, com una de les qüestions que s'assenyalen en el mateix Informe i que ha estat debatuda en aquest Parlament fa poc, el mateix fet que els treballadors i treballadores discapacitats no arriben, en la mateixa Administració, al 2% que s'havia proposat, com un exemple d'incompliment.

Hi ha tota una sèrie d'altres aspectes que es tracten també en l'Informe de la sindicatura: la qüestió de l'habitatge, aquesta necessitat bàsica, un dret bàsic de les persones, que no està garantit, i una de les recomanacions del Síndic, justament, va en la línia que es puguin garantir aquests drets, i una de les queixes, o un conjunt de queixes importants, va adreçat justament al retardament, per part de l'Administració, dels ajuts a l'habitatge i, per altra banda, també, la manca d'accés, en condicions correctes, a l'habitatge.

Nosaltres encoratjaríem, a més a més, el Síndic que segueixi vetllant amb relació a aquest tema, sobretot tenint present la situació que ens ve, sobretot tenint present que l'aprovació que es va realitzar d'una nova llei d'arrendaments urbans, que en aquests moments està en situació de moratòria, en el moment que es faci efectiva pot implicar un problema greu per a persones que avui estan pagant uns arrendaments relativament baixos, i, quan aquests es liberalitzin, puguin ser sotmesos a processos de desnonament o d'impossibilitat de pagar unes rendes i, per tant, a unes noves situacions d'injustícia social amb relació a les qüestions de l'habitatge.

En l'Informe es fa referència també a qüestions mediambientals, i una de les que es destaquen, com són les qüestions dels sorolls, és, continua sent una font de molèsties, continua sent una font important de conflictes que no es resolten, que permanentment sorgeixen entre la població. Suggereix el Síndic que caldria regular per llei i, a més a més, incloure en les ordenances municipals qüestions relatives a la regulació del soroll, i també un major rigor en la concessió de llicències en aquells establiments que per la seva activitat poden implicar justament el soroll i, per tant, molèsties al veïnat.

Un altre dels aspectes que es destaca –i entenc que és important– és, justament, les queixes que tenen a veure amb les instal·lacions d'antenes de telefonia mòbil, l'exposició a ones electromagnètiques i la sensibilitat que està adquirint la població davant els efectes o els possibles efectes..., alguns d'ells no coneguts, però, en tot cas, intuïts i sí amb indicacions de normatives a la Unió Europea que es limiti la quantitat o les situacions d'exposició de la població a les ones electromagnètiques. Per tant, qüestions de rellevància, qüestions que estan, a més a més, en la mateixa sensibilitat de les persones que, en alguns casos, s'han mobilitzat davant d'aquestes situacions.

Qüestions que fan referència a aspectes socials. Una de les qüestions que més insistència hi fa l'Informe de la sindicatura són els problemes de la gent gran. Inclou en el seu Informe una frase que em sembla absolutament pertinent: «Els drets no caduquen amb l'edat», però, en canvi, en la pràctica, sí que sembla que la garantia dels drets de les persones grans no està en absolut prevista, i en aquest sentit hi ha tota una sèrie de situacions que afecten les persones grans i que tenen a veure, sobretot, amb la provisió de serveis que haurien de procedir del sistema públic, que hauria de ser qui vetllés per l'atenció de les persones grans.

En l'Informe es parla de pensions insuficients, es parla de com les llistes d'espera en la sanitat afecten més les persones grans que altres segments d'edat, i aquesta és una denúncia molt important, que caldria ser-ne sensibles perquè, justament, en edats avançades, la qualitat de vida és un element molt important i, per tant, haver d'esperar a poder ser intervingut quirúrgicament de qüestions que potser no són de massa gravetat, com poden ser una cataractes, com pot ser una pròtesi de genoll, posem per cas, en canvi, sí que està tenint una incidència molt important en la qualitat de vida.

Es parla també en l'Informe de la manca d'establiments sociosanitaris, dels escassos serveis i recursos de rehabilitació, que, a més a més, això afecta no només les persones grans, sinó també en general, i també la manca de centres residencials assistits. Per tant, aquest és un dels temes que no s'hi pot tancar els ulls, que en aquesta cambra, constantment, estan debatuts, i, en tot cas, entendre la importància que té garantir que els drets de les persones grans es vegin assegurats.

En qüestions de sanitat, en l'Informe de la sindicatura sorgeix, un cop més –no és la primera vegada que ho assenyalava–, el problema de les llistes d'espera en les intervencions quirúrgiques i, en general, en el sistema

sanitari –una altra de les qüestions que també ha estat present en els debats d'aquesta cambra, i estem pendents, per altra banda, de veure les mesures que es puguin establir en aquest sentit per poder acabar amb aquesta situació. Fixem-nos, per tant, en allò que deia abans: que l'Informe de la sindicatura està posant el dit a la llaga en temes que afecten la nostra societat; les paraules que apareixen en l'Informe de la sindicatura estan escrites molt abans que en aquesta cambra hi hagués aquest debat recent, justament perquè és un tema que no prové d'aspectes conjunturals, sinó de la situació estructural de la sanitat.

Una altra de les qüestions que s'assenyala en l'Informe té a veure també amb el fet que no s'hagi pogut acabar la reforma de l'atenció primària, que continua fent que el sistema sanitari tingui disfuncions importants. I també és rellevant tota l'atenció que es presta en l'Informe a la situació de les persones amb discapacitats, que no són moltes en nombre, que hi ha fins i tot, encara, poca visibilitat, perquè encara hi ha una certa ocultació de les persones amb discapacitats, i assenyala el Síndic les dificultats, encara avui, d'escolarització, les barreres arquitectòniques, que continuen sent presents, les dificultats d'integració laboral, les dificultats de formació.

Altres aspectes que s'assenyalen en l'Informe –veig que se m'està acabant el temps i, per tant, no m'hi podré entretenir amb detall–: les qüestions dels riscos i la sinistralitat laboral –importantíssim tenir en compte les recomanacions en aquest sentit–; les qüestions relatives a l'ensenyament: el retardament, en concret, en la construcció de centres escolars, que ha estat, aquest, un dels factors de queixes molt i molt importants que hi ha hagut, que han arribat a la sindicatura; la situació de la justícia: els problemes de lentitud a resoldre els expedients judicials també és tractat en l'Informe, i ens semblen importants les actuacions d'ofici que ha fet la sindicatura amb relació a la situació de les presons i el fet de detectar –ja ho ha dit ell aquí– la millora de les condicions del sistema de presons, però, al mateix temps, el desfasament d'alguns centres penitenciaris i, més en concret, el de la presó Model de Barcelona.

Acabo, senyor president, dient, insistint, un cop més, en dos dels temes que crec que són molt importants, que apareixen en l'Informe i que no em dona temps de presentar perquè ja he acabat el temps: els temes de la infantesa, la situació dels infants desemparats, que continua sent un dels factors, un dels elements sobre els quals caldria vetllar més perquè hi hagi una millora de les condicions dels infants desemparats i que tinguin els recursos necessaris. I, finalment, acabo...

El president

Senyora diputada, com molt bé vostè ha advertit, se li havia acabat el temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Molt bé..., la situació –perdó– de la immigració, i, en aquest sentit, la sensibilitat del que el Síndic ens demana: cal estar alerta als brots de racisme i d'intolerància, i la seva apel·lació a la cohesió social i a la convivència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, excel·lentíssim síndic de Greuges...

El president

No és present a la sessió.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, ho acabo de veure...

El president

És reglamentari que no hi sigui present.

El Sr. Ridao i Martín

En tot cas, sí que hi ha l'adjunt al Síndic de Greuges, el senyor Cots, a la tribuna. Un any més, de conformitat amb el que preveu la Llei que regula la institució, em correspon de posicionar el nostre Grup Parlamentari amb relació a l'Informe tramès al Parlament, corresponent a l'any 1999. Estem enguany davant d'un exhaustiu informe de prop de sis-cents pàgines, que demostra de forma molt clara la ingent activitat desenvolupada per la institució. Per sistematitzar la nostra intervenció, com ja vam fer en el debat corresponent en comissió, podríem fer referència, en primer terme, a l'estructura d'aquest Informe.

Es manté, en essència, la de l'any anterior; s'organitza en dos llibres dividits en matèries, en seccions i en capítols, que ens deparen una amplíssima tipologia de les queixes plantejades pel ciutadà a la institució, una visió realista del funcionament de les nostres administracions públiques, i ens proporciona, com diu el mateix tòpic que reflecteix l'Informe, una base empírica i millorable de les consideracions que fa el mateix Síndic de Greuges.

Si de cas, destacar, en la línia de constant innovació i millora de l'Informe i de la seva exposició formal, i a partir d'alguns suggeriments que s'han fet de manera periòdica en la Comissió, l'annex sisè de la tercera part del llibre primer, amb la incorporació de dues destacades novetats: la primera és una representació gràfica de les consideracions que s'han adreçat a les administracions, degudament classificades, i una segona de més important, en la nostra opinió, que és una relació detallada del conjunt d'administracions que no han col·laborat amb el Síndic a l'hora de facilitar la informació que els ha estat requerida. Aquest és un suggeriment fet en la Comissió i una possibilitat que habilita l'article 24 de la mateixa Llei del Síndic, perquè ens sembla trist que, a hores d'ara, la Institució hagi hagut d'arxivar expedients de queixa per manca de col·laboració, i en aquest sentit hi ha autèntiques administracions moroses en el compliment de les seves obligacions, i alguns ajuntaments en particular.

En l'aparat estadístic, el primer aspecte a destacar és un lleu descens pel que fa al nombre d'actuacions: 3.921 l'any 98, per 3.858 l'any 99 –un 1,6% menys, una disminució quasi imperceptible, però que, òbviament, trenca la línia d'ascens dels darrers anys, i és per això que l'Informe, el mateix Informe, parla d'una certa estabilitat. La majoria d'expedients –3.313– s'han obert arran de les consultes fetes al Servei d'Informació del Ciutadà, que experimenta un notable increment, i això denota la importància i el fet positiu de la seva posada en funcionament, fa un parell d'anys.

El segon aspecte estadístic destacable –aquest sí, més preocupant– és el nombre d'actuacions d'ofici: 62 actuacions, del total de 3.858, han estat les actuacions per pròpia iniciativa de la institució.

Troblem a faltar –ho hem dit en alguna altra ocasió– la veu del Síndic en determinats problemes, conflictes socials. Creiem que la millor iniciativa de divulgació de la institució, de coneixement i de projecció de la institució, és que el mateix Síndic, en ocasions, es posi doni davant dels problemes que sorgeixen a la societat. Per cert, molts dels quals ja han merescut l'atenció i l'interès, en altres anys, del mateix Síndic de Greuges.

El tercer aspecte estadístic són els desplaçaments fora de la seu –ja s'hi ha referit la diputada que m'ha precedit. És, aquesta, una experiència molt positiva, inicia-da l'any 1996. L'any 98, va dur el síndic, almenys en cinc ocasions, fora de la ciutat de Barcelona; enguany, ens consta que això ha tingut continuïtat en tres ocasions. D'altra banda, sens dubte, això ens porta a la gran assignatura pendent de la institució, perquè, més enllà d'aquesta itinerància, gairebé testimonial, evidentment, el que hi ha en el rerefons és la necessitat de descentralitzar territorialment la institució i, per tant, la possibilitat també, com s'ha dit, d'obrir subseus en altres parts del territori.

Entrant en la secció d'Administració general, una referència a destacar de l'apartat de la immigració, que també mereix una destacadíssima digressió del Síndic en l'anomenat «llibre segon». En primer lloc, el Síndic es felicita –com nosaltres també ho fem– per l'aprovació, a finals de l'any 99, de la nova Llei d'estrangeria que el Govern de l'Estat, en aquests moments, pretén modificar; en segon lloc, el Síndic reclama més mitjans materials i humans per aplicar-la, i també celebritat en el seu desenvolupament reglamentari, i en tercer lloc, pel que fa al dret al vot dels immigrants extracomunitaris a les eleccions municipals, el Síndic es posiciona molt favorablement a aquesta possibilitat i a la seva eventual reforma constitucional.

En conclusió, el Síndic, lluny de la voluntat anticipada pel Govern de l'Estat de reformar aquesta Llei i, per tant, d'abonar –ni que sigui de forma implícita– els tòpics i les falsedats sobre aquesta nova Llei, insta a desplegar la Llei actual. El Síndic assegura de forma clara i meridiana al seu Informe que la nova Llei dibuixa, com és obvi, un marc molt més afavoridor de la integració social dels immigrants, que implica igualtat en drets, però també en deures. I ens n'assenyala alguns aspectes: per exemple, l'accés dels immigrants com a

personal laboral de l'Administració, l'accés als drets sanitaris, a l'assistència jurídica gratuïta, etcètera.

L'aposta per la cohesió social i la tolerància davant el fenomen migratori és, per tant, un dels aspectes sobre els quals el Síndic posa èmfasi, i ho fa a manera d'antídote. En un any precisament marcat de manera desgraciada per la reiteració, per la successió d'alguns brots de racisme i de xenofòbia, l'Informe assenyala eufemísticament, però jo diria que amb molta lucidesa, els nutrients de l'adob on creix la intolerància, que, curiosament, no tenen res a veure amb el contingut de l'actual marc legal, com són, per exemple, la marginació i l'explotació laboral, les dificultats per accedir a un habitatge digne, les dificultats, també, per a una vida en família, la frustració, la por i el ressentiment en què, sovint, viu la immigració pel rebuig social que rep, i sobretot quan la gent d'aquí, els autòctons, pensen –pensem– que els trauran del seu barri o, fins i tot, que empitjorarem la nostra condició.

En l'apartat de seguretat ciutadana, el Síndic, molt suc-cintament, reclama un any més que s'extremi la coor-dinació entre els diferents cossos i forces de seguretat i censura que en alguns municipis han aprofitat el des-plegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra per suprimir les policies locals o recon-vertir-les en vigilants. Aquesta és una realitat que s'ha traduït, òbviament, en un deteriorament de la seguretat i de l'ordre públic en moltes ciutats de Catalunya.

Al Síndic el preocupen, com ens preocupen a nosaltres també, les deficiències detectades en les comissaries de policia a Catalunya, comissaries de policia dels Mossos d'Esquadra també, que no reuneixen les característiques físiques i funcionals adequades, i fa una referència, un any més, a l'estat dels dipòsits municipals. Aquest ja és un tema clàssic, que fins i tot va merèixer, l'any 91, un estudi monogràfic per part del Síndic de Greuges. Enguany, ens menciona la situació específica dels municipis de la Bisbal i de Sant Feliu de Guíxols, i deixa clar que en aquests moments encara hi ha latent un greu contenciós entre el Departament de Justícia de la Generalitat i el conjunt d'ajuntaments als quals els delega aquesta competència que no els és pròpia.

Entrant en l'apartat d'ordenació del territori, pel que fa a habitatge, urbanisme i medi ambient, les considera-cions del Síndic, si bé no són idèntiques, són molt sem-blants a les d'anys anteriors: la manca d'habitatge de promoció pública de nova construcció, una de les ne-cessitats més bàsiques i peremptòries, especialment per a determinades famílies i persones de rendes més bai-xes, continua essent un problema greu i apressant, com ho és l'absència d'un esforç inversor real per part del conjunt d'administracions públiques implicades.

Un segon aspecte destacable –també s'ha dit– és el de la contaminació acústica. Aquest també és un tema re-current any rere any en els informes del Síndic de Greu-ges. La possibilitat que a Catalunya tinguem una llei específica tan reclamada és un element, una vegada més, reivindicat pel Síndic de Greuges. Tutelar les bo-nes intencions que en aquests moments han sorgit d'al-gunes administracions, dels ens locals i del mateix Govern de la Generalitat i la possibilitat posterior de

l'adopció d'ordenances específiques des del món local és una assignatura pendent per als pròxims exercicis.

En l'apartat de sanitat, l'Informe censura –i ho fa amb duresa– un any més que es mantinguin a Catalunya les llistes d'espera per sotmetre's a determinades intervencions quirúrgiques en els hospitals públics. A més a més, el Síndic fa aquesta reflexió aliè a la polèmica que es va suscitar fa molt poques setmanes, i ho fa amb una expressió que reproduceix literalment: «No es poden permetre per més temps els llargs temps d'espera.»

Amb una certa, per tant, exasperació pròpia del qui porta anys clamant en el desert, el Síndic ens recorda també que les mesures extraordinàries que fins ara s'havien anat reclamant insistentment no s'han fet encara efectives. I, entre elles, que el Departament de Sanitat, per exemple, no esperi que es dicti una sentència judicial per indemnitzar els perjudicats pel deficient funcionament d'un servei públic. I ens posa l'exemple que il·lustra perfectament aquest fet, com és el despenjament d'un aparell de raigs X a l'hospital de Bellvitge.

Ens han cridat també l'atenció les consideracions fetes per l'excel·lentíssim síndic de Greuges sobre la necessitat de seguir regulant determinades prestacions i drets ciutadans, com per exemple la lliure elecció de metge, el doble diagnòstic o la lliure elecció de sexe.

En l'apartat del treball, un altre any més, una referència obligada a la sinistralitat laboral, una autèntica xacra que cal eradicar i que l'any passat –només l'any passat–, a Catalunya, va costar 180 víctimes mortals i 1.466 ferits de gravetat. Hem reclamat al Síndic que estigui vigilant i que sigui curós amb el compliment d'una moció del Parlament adoptada fa relativament poc temps per tal que s'incrementi la prevenció i també la inspecció en aquells sectors laborals de major risc.

En l'apartat d'infància, molt succintament, el Síndic constata, malauradament, la manca de recursos per evitar la separació dels fills d'aquelles famílies sense recursos i en situació de risc. Insisteix que fa cinc anys que està pendent d'entrar en vigor el reglament que regula la Llei d'atenció a la infància. Aquest és un element molt interessant i molt destacat, en aquest cas, de l'Informe del Síndic de Greuges, i que nosaltres volem reproduir ara i aquí.

Pel que fa a l'ensenyament, el Síndic destaca també un element molt negatiu, com és la lentitud de les obres de construcció de nous equipaments, nous edificis escolars, i reclama, un any més, l'eliminació dels barracots provisionals.

Pel que fa a l'absentisme escolar, que és un altre aspecte al qual es refereix habitualment el Síndic de Greuges, ens cita la situació precària d'algunes zones particularment desfavorides, reclama mesures per compensar les situacions que es provoquen per aquest motiu, per evitar encara més la marginació i l'exclusió social.

Per acabar, senyor president, en l'apartat de la normalització lingüística i al marge d'alguns temes clàssics, com el dret a la lliure opció lingüística en temes com l'etiquetatge o les relacions amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, ens han semblat molt oportunes, molt actuals, algunes consideracions fetes pel Síndic

amb relació a les queixes rebudes de ciutadans que reclamen el dret a obtenir en castellà les proves d'accés a la universitat. El Síndic recorda, un any més –i és bo de repetir-ho també avui aquí–, que d'acord amb la normativa, amb la Llei de política lingüística vigent a Catalunya, el català com a llengua pròpia de Catalunya és la llengua vehicular de l'ensenyament a tots els nivells, i és per això que es facilita el text en català sense perjudici de la possibilitat lliure que l'aprenent, l'optant –en aquest cas– a aquest tipus de proves pugui, lliurement també, escollir la llengua amb què es vol relacionar amb l'Administració.

Aquests són alguns elements que nosaltres hem volgut destacar, i nosaltres, com sempre, volem –en acabar la nostra intervenció– agrair a la institució, al Síndic de Greuges, tota la feina feta i desplegada durant aquest any, i saludar molt positivament l'Informe corresponent a l'any 1999.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputats, un any més, i de conformitat amb el que preveu la Llei que regula la institució del Síndic de Greuges, em correspon en nom del Grup Parlamentari Popular posicionar-me en el si de la cambra sobre l'Informe tramès al Parlament corresponent a l'any 1999. Per tant, permeti'm, senyor president, que en primer lloc expressi la nostra felicitació a l'honorable síndic, senyor Cañellas, així com als seus síndics adjunts, el senyor Bartlett i el senyor Cots, també, pel seu extraordinari Informe, a tots els assessors i assessores d'àrea i al personal de la institució per la tasca desenvolupada durant l'any 1999 i que conclou, com tots hem pogut tenir a la mà, amb l'exhaustiu Informe que demostra l'enorme activitat duta a terme per la sindicatura de Greuges.

D'altra banda, volem constatar un cop més que l'Informe és una radiografia de la societat catalana que a nosaltres, després de fer una lectura temàtica molt acurada i que ha sigut motiu de debat en comissió, ens ha permès compartir amb el senyor síndic i els meus companys –especialment la senyora Alícia Sánchez-Camacho i la senyora Dolors Nadal, en les qüestions dels menors– aquells suggeriments i aclariments pertinents a l'Informe del 99. Hem de manifestar, doncs, que l'honorable síndic, com sempre, ha posat el dit a la nafra dels principals problemes que afecten la nostra societat catalana, i evidencia una realitat: que, en moltes ocasions, la nostra societat avança molt més de pressa que les decisions de les administracions, en especial les del Govern de la Generalitat. El Grup Popular valorem positivament la tasca per la sindicatura feta i li donem suport votant, evidentment, com no podia ser d'altra manera, favorablement.

Del conjunt del treball, voldríem destacar la col·laboració i relació amb altres *ombudsmen* a nivell internacional, amb els defensors del poble a nivell estatal, i també amb els defensors dels ens locals, com ho demostraren en la reunió que varen tenir doncs, no fa pas gaire, a Granollers; així com, evidentment, l'establiment de relacions de col·laboració amb Bòsnia Hercegovina. Felicitar l'honorable síndic i el seu equip per la perseverança i eficàcia demostrada, un any més, davant el grau d'acceptació de les seves recomanacions: voldria recordar que l'any 97 es va aconseguir un 71%, que l'any 98 era un 76%, que el senyor síndic ens va anunciar en la Comissió del proppassat dia 1 de juny que ja estàvem en un 77% i que pràcticament estem al 80% del grau de compliment. Per tant, queda clar que el creixement és satisfactori, tot i que creiem que encara pot ser millorable, i n'estem segurs que és la seva fita, de tots els col·laboradors de la sindicatura.

Valorem positivament la tasca de descentralització, començada ja l'any 1996 i que comporta la presència fora de Barcelona de la institució. Nosaltres apostem per incrementar aquesta presència, i fins i tot creiem que fóra bo plantejar-nos obertament la possibilitat que els ciutadans gaudeixin d'una presència permanent i descentralitzada en el territori de la institució de la sindicatura de Greuges.

Dins l'Informe trobem reflexions, consideracions i conclusions que pertanyen a recomanacions fetes i que han reeixit en el Govern de la Generalitat i que han reeixit en d'altres institucions, complint allò que el Síndic posava de manifest. Per tant, ens n'alegrem pel bé de tots.

Quant a altres recomanacions, hem de dir que moltes són repetitives: any rere any, encara en trobem bastants que estan dins l'immobilisme i la manca de coordinació entre els diferents departaments del Govern de la Generalitat o la manca d'agilitat en la gestió per tal de trobar, en el seu moment, aquells mecanismes adients o formes i desplegaments legislatius per avançar, doncs, i millorar aquelles situacions punyents existents, encara a hores d'ara, a Catalunya.

Quan analitzes d'un any per l'altre totes les consideracions de l'honorable síndic i el treball desenvolupat per parlamentaris per aconseguir, evidentment, millorar els desequilibris que s'han produït dins la nostra societat i de forma prioritària a aquells sectors i persones desvalguts –per motius de salut, d'edat, de pensions, marginació, exclusió, immigració, seguretat en el treball, sanitat, família, maltractaments, disminució

i d'altres–, permetin-me que els sigui molt sincera: et deceps, en algunes ocasions et cau el món a terra –i em dirigeixo a vostès, els tres consellers de la Generalitat que avui ens acompanyen.

Els diputats, a més a més de les eines diàries del treball, tenim l'Informe del Síndic i el seu llibre segon, eines importantíssimes per treballar-hi durant tot l'any, i és evident que així ho fem. Per tant, aquest treball es tradueix en iniciatives parlamentàries, en control i exigència del compliment d'aquestes al Govern de la Generalitat i, fins i tot, en acords puntuals en els pressupostos del Govern presentats al Parlament. Analitzats els tre-

balls i els resultats, moltes iniciatives són decebedores. Doncs, escoltin-nos, il·lustres senyors i senyora consellera, any rere any tenim un nou informe del Síndic de Greuges que indica el nombre de queixes rebudes, i, evidentment, el més espectacular és que tot i les queixes dels ciutadans, quan mires les conclusions –a temes i qüestions–, t'adones que moltes d'elles són repetitives. Aquest fet, solament aquest fet ja comporta fer una profunda reflexió i una interpellació, però interpellació que se l'han de fer vostès mateixos; nosaltres evidentment, però vostès encara més.

La Generalitat ha ignorat durant cinc anys els consells del Síndic sobre les llistes d'espera, denunciades el 1995 –sí, conseller, sí, no digui que no–, i, en canvi, una carta a *La Vanguardia* ha disparat tots els dispositius d'alerta roja. El Síndic els retreu que la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, aprovada el 93..., vostès encara no han elaborat el mapa de lectura pública. El Síndic els dona un fort toc d'atenció a la política del Departament d'Ensenyament de manera reiterada des de 1996 –i no cal que en parli, prou que en tindrem ocasió aquesta tarda. El Síndic els indica que percep dins la societat que els Mossos d'Esquadra no quallen prou bé, i tot just acabem de començar. El Síndic alerta de la contaminació acústica pels sorolls de tot tipus; el Síndic ho ha denunciat en tots els informes anteriors; jo mateixa, l'any passat, feia referència –perquè hi havia el conseller de Política Territorial– a la qüestió de Ripollet. Ha passat un any, ja n'han passat dos i el problema de Ripollet i de l'A-18 està encara per resoldre. El Síndic ens alerta de la telefonia mòbil, les antenes, el cablejat elèctric; el conseller ens va dir en comissió que ja s'hi estava treballant, però, definitivament, encara no en sabem res.

Vull destacar el que diu el Síndic quan parla de sanitat en l'Informe. I ho llegeixo textualment; diu: «Hem de dir que l'increment de la demanda de serveis, l'envelliment de la població i la gent gran malalta, juntament amb les llistes d'espera i l'atenció hospitalària, demanen canvis i millores que les noves tecnologies han de permetre.» I jo pregunto, i em pregunto, i us pregunto a vós, senyor conseller: un servei de TAC és una nova tecnologia? Sí. Doncs, nosaltres fa dos anys li vàrem demanar un escàner per a Berga; espero i desitjo que, seguint les recomanacions del Síndic, vostès ho compleixin.

El Síndic dedica especial atenció a la immigració, però el Parlament també, i a instàncies del nostre president, honorable senyor Rigol, crec que en aquesta Comissió i, evidentment, en aquest gran debat obert de drets i deures dels immigrants, i que, evidentment, doncs, des del Parlament i en el Parlament, que ha reaccionat ràpidament, podem parlar de la multiculturalitat, de la diversitat i, evidentment, tota una sèrie de valors que enriqueixen la nostra societat i que són uns drets fonamentals per al nostre país. Jo crec que, com molt bé ha dit el síndic aquest dematí, vetllar per la cohesió social, la integració plena de la immigració i aconseguir la bona convivència..., aquesta Comissió serà una eina fonamental per tirar-la endavant.

El Síndic va dedicar l'any 99 a la gent gran, coincidint amb la Declaració de les Nacions Unides, i la il·lustre

diputada que abans m'ha precedit n'ha fet esment, d'aquesta frase que va utilitzar l'honorable síndic, i molt encertada i humana, que diu: «Els drets no caduquen amb l'edat.» Aquest Parlament va aprovar moltes propostes de resolució subsegüents al debat monogràfic de benestar social, de les quals varem ser primers signataris entre els altres grups parlamentaris. És evident que aquestes propostes encaminades a millorar la qualitat de vida de les persones grans no tenen caducitat i, com molt bé diu el síndic, «els drets no caduquen». Esperem que el Govern compleixi i estimuli les normes d'aquests drets.

El Síndic, l'any passat, va posar en evidència la sinistralitat en el treball: més de 151.000 accidents laborals. Enguany hi tornem a insistir de nou, perquè tornen a augmentar. És evident que la política de prevenció no és suficient, i del que es tracta és de garantir i fomentar el compliment de la normativa, i el que és palès és que el Govern no vetlla suficientment pel seu compliment.

El Síndic, com en d'altres informes, ens parla de la necessària inserció laboral dels menys afavorits, dels disminuïts, també dels maltractaments, dels drets dels menors, de justícia, de l'atenció als zero-tres anys, dels barracons –pel que fa a ensenyament–, del transport escolar..., i en poso un petit exemple: una escola de Cal Rosal. Quan els nanos poden escollir anar a l'institut, poden anar a Gironella o Berga, no tenen cap altre transport alternatiu; als de Gironella els paguen el transport, i als de Berga, no –vostès mateixos.

El Síndic reivindica la coordinació administrativa –i, en comissió, va posar un exemple de l'Ajuntament de Masquefa i la plaga de la mosca, dels simúlids, si se'n recorden. Mostra de descoordinació crec que són els temes que pateixen aquelles famílies que tenen nanos, que tenen fills, amb problemes neuromusculars i que els és un gran problema quan han d'acudir a la Conselleria de Sanitat, quan han d'acudir a la Conselleria de Benestar Social o bé a la d'Ensenyament. Esperem que tot això es pugui millorar.

El Grup Popular pensem que aquest Informe a debat i les recomanacions contingudes ens interpellen a tots els membres d'aquesta cambra, però molt especialment a vostès, els diputats i diputades que donen suport al Govern de la Generalitat, i, evidentment, al Govern. Nosaltres som optimistes en el nostre treball per aconseguir el compliment de les recomanacions del Síndic. Ho hem demostrat; hem apostat per la creació de noves places d'escola bressol; hem aconseguit el xec escolar i, enguany, l'ampliació d'aquest fins a 60.000; l'increment d'un 8% pressupostari a Ensenyament; noves places per a la gent gran; increment de la qualitat de vida dels neuromusculars; dotació de 500 milions en un pla de xoc contra la sinistralitat laboral; un pla de transformació del barri de la Mina; el compromís d'una nova llei del sòl; la instal·lació, la construcció de diferents CAP arreu del territori.

Queda molt per fer, és evident, però nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, ens marquem un repte seguint els consells que ens ha acabat de donar i ens ha fet l'honorable síndic. El Grup Popular volem aconseguir acabar

amb les llistes d'espera, treballar per la gent gran malalta, per qui pateix anorèxia i bulímia i trastorns mentals –com molt bé deia ell, és la ventafores de la sanitat a Catalunya; és cert–, per aconseguir un lloc de treball per als discapacitats, «vivendes» per als joves, vetllar pels drets dels infants, per acabar amb els barracons, per aconseguir més places per als zero-tres anys, per les dones que pateixen maltractaments, per una llei que garanteixi una millora en els sorolls, per un desplegament correcte dels Mossos d'Esquadra a casa nostra, per una bona política de família, des dels més petits fins als més grans, pel dret a escollir lliurement la nostra, la teva llengua, per millorar i acabar amb l'exclusió social, per una societat en la qual tots capiguem. I és evident que el Grup Popular som optimistes en el treball i volem aconseguir una societat més justa i més solidària, i ens sentim pessimistes en l'acció del Govern davant les queixes dels ciutadans.

M'agradaria acabar i m'agradaria que tots els que estem aquí assumíssim el treball del Síndic de Greuges com a símbol de tot allò de bo que té la nostra societat i que la nostra ferma voluntat, com a diputats i diputades, fos acabar també amb tot el que de negatiu i injust té la nostra societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi m'agradaria, en primer lloc, fer constar la nostra felicitació al síndic de Greuges, l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, pel seu treball al capdavant d'aquesta institució durant aquest any de gestió que avui ens ha presentat en aquest Informe. Valorem molt positivament el treball realitzat pel síndic i pel seu equip. Nosaltres creiem que la tasca és fonamental per al bon funcionament institucional, així com per garantir els drets i deures de la ciutadania.

En el fons del treball del Síndic rau l'expectativa de millorar la relació entre institucions i ciutadans, d'afavorir la resolució dels conflictes que poden portar a situacions desagradables i que sovint allunyen la ciutadania de les institucions i de les persones que els representen. Es fa, per tant, necessària l'existència d'aquesta mena de consciència crítica de les institucions que canalitzi les queixes dels ciutadans i les actuacions d'aquestes i que faci trepitjar de peus a terra la classe política institucional del nostre país. Per tant, en aquest treball, ja sap l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas que sempre tindrà el suport del nostre Grup Parlamentari.

Creiem també que cal potenciar la figura del Síndic, donar-la a conèixer i fer pedagogia de les seves funcions i atribucions en el marc institucional de Catalunya, i és per això que valorem molt positivament els esforços de divulgació d'aquesta tasca amb els seus despla-

çaments a d'altres zones de Catalunya, com Balaguer, Falset i Tàrraga, i ens agrada constatar que la projecció de la institució del Síndic va més enllà de l'àmbit estrictament català, amb les col·laboracions amb els *ombudsmen* a nivell internacional i amb el Defensor del Pueblo a nivell estatal. Per cert, reiterem la felicitació, que ja vam fer en la Comissió, pel nomenament com a president de l'Institut Europeu de l'Ombudsman i com a vicepresident tercer de la Federació Iberoamericana d'Ombudsmen.

Ens unim al diagnòstic i, per tant, també fem nostres les reclamacions que apareixen a l'Informe del Síndic relatives a habitatge, a medi ambient, a infància i adolescència, a ensenyament universitari, a cultura, i, per tant, ja no farem més comentaris en aquestes qüestions. Sí que ens agradaria destacar els temes que considerem com a prioritaris i que també el Síndic en el seu Informe en fa referència.

En primer lloc, i en matèria d'administració general, cal donar prioritat als temes que afecten principalment la relació entre els ciutadans i l'Administració i que, conseqüentment, delimiten molt el terreny de joc pel que fa a la confiança entre ciutadans i els seus governants. El Síndic anomena com a principals problemàtiques la manca d'un sistema d'informació al ciutadà, l'incompliment dels terminis en les tramitacions, el conflicte de competències i les errades en els procediments sancionadors en matèria de trànsit. Doncs bé, nosaltres portem molt de temps denunciant algunes d'aquestes mancances, que no es redueixen només a l'actuació del Govern, sinó també a la d'alguns ajuntaments.

M'agradaria aclarir, però, que la majoria de deficiències que tenen els ajuntaments es deriven de la manca de recursos econòmics i de mitjans tècnics. El nostre Grup vol reclamar, una vegada més, una major descentralització de l'Administració de la Generalitat en benefici dels ens locals, perquè puguin donar un millor servei al ciutadà i, sobretot, garantir els seus drets. Donem, doncs, una solució complicada, de compromís de tots, però necessària, i en la qual, malauradament, portem uns quants anys de retard, tot i que veiem també necessari un millor finançament de la mateixa Generalitat per afavorir aquest millor servei. Nosaltres volem que la despesa pública es reparteixi de forma més justa entre les tres administracions i que els ajuntaments participin en la presa de decisions i en l'assumpció de les noves competències.

Quant als temes que fan referència a la seguretat ciutadana, hem de dir que la seva apreciació sobre la realitat del sistema de seguretat té bastant a veure amb el que nosaltres ja hem denunciat i, sobretot, amb motiu del desplegament dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres apostem per un model de policia de proximitat, que doni cobertura a les necessitats dels ciutadans, i, així, davant les queixes de l'actuació dels cossos i forces de seguretat, proposem al Govern la conformació d'un sistema policial preventiu i no reactiu.

Pel que fa a la sanitat, totalment d'acord en l'anàlisi del Síndic: augmentar la política preventiva en el primer graó assistencial, donar resposta a les noves necessitats derivades de l'envelliment de la població i propiciar

una major assumpció de responsabilitats derivades de les negligències mèdiques o errors del sistema sanitari. Però ens hem de fer especial ressò de les queixes per la llarga durada de les llistes d'espera, que afecten especialment la gent gran i que, casualment, aquests dies són notícia de primera plana, amb una minsa resposta per part del Govern. Volem fer especial menció de les llistes d'espera que hi ha en aquests moments per a malalties greus, com les cardiològiques i les oncològiques, i no només cridar l'atenció sobre llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, sinó també per l'endarreriment que es dona en moltes ocasions per a les visites d'especialistes i per a les proves complementàries, fets que posen en perill o poden impedir, en moltes ocasions, fer un diagnòstic precoç d'aquestes malalties greus, cosa que està íntimament lligada a la possibilitat de supervivència dels pacients.

Un dels temes més importants per nosaltres és la situació dels serveis socials, perquè això afecta la millora de la qualitat de vida de la ciutadania. El Síndic recomana la necessitat de difondre més informació sobre recursos socials que tenen al seu abast. Pensem que els serveis socials haurien de contribuir a reduir les diferències i a lluitar contra l'exclusió. És per això que hem d'augmentar i completar les pensions, especialment les no contributives i assistencials.

Ens agrada especialment la referència que fa el Síndic als drets de la gent gran, que no caduquen amb l'edat. La Generalitat ha de solucionar el greu problema de la manca de places de residències i dels centres de dia i fer un esforç per potenciar l'ajut a domicili. També cal facilitar a les famílies amb gent gran al seu càrrec els incentius i beneficis fiscals que siguin necessaris.

Respecte a treball i pensions, voldríem ressaltar la necessitat d'incentivar els contractes indefinits i lluitar contra la precarietat laboral, així com posar especial dedicació en la penalització d'aquelles empreses que no respectin les normes de seguretat bàsiques, per tal de reduir els alts índexs de sinistralitat laboral. Les administracions han de fer un seguiment del paper que juguen les ETT en el món laboral. També en aquest àmbit és el més idoni per tal d'anar avançant en l'equiparació home-dona, en matèria de sous i drets laborals. I, quant a les pensions, nosaltres també coincidim amb el Síndic en la necessitat d'augmentar la quantia d'aquestes pensions.

Els infants han estat els destinataris de 119 actuacions del Síndic en l'àmbit de l'ensenyament no universitari. Un bon nombre de queixes són relatives a l'accés dels alumnes als centres docents, que, tal com denuncia el Síndic, no garanteixen la igualtat d'oportunitats educatives. En l'Informe trobem, a més a més molt significatius, els següents problemes: la poca utilitat de les mesures d'adequació previstes per garantir l'educació dels infants amb malalties de llarga durada; l'escassa adaptació dels centres docents a les necessitats dels infants amb discapacitats físiques, i l'absentisme escolar. Davant d'això, nosaltres volem instar el Govern que actuï de forma decidida per tal que tothom, tingui disminucions o no, visqui on visqui i tingui la capacitat adquisitiva que tingui, pugui gaudir d'una educació pública digna.

Un any més, senyores i senyors diputats, el Síndic torna a posar sobre la taula el retard en la construcció d'edificis escolars, que provoca que moltes escoles hagin de donar les seves classes en pavellons prefabricats. El Departament d'Ensenyament hauria de tenir en compte que la qualitat de l'ensenyament pot veure's afectada per la instal·lació d'aquests barracons, un total de 623 que acullen al voltant de vint mil alumnes. Hauria de recordar, aquest Departament, que moltes d'aquestes aules funcionen des de l'any 1996 i que la situació, per tant, de provisionalitat ja no existeix.

Un any més, el Síndic torna a denunciar el principal problema que arrossega l'Administració de justícia. Estem d'acord a fomentar tècniques de mediació i arbitratge com a mesura alternativa a la resolució dels conflictes per via judicial, però cal també reclamar el suport legislatiu suficient. Per reduir el temps de durada dels processos judicials, creiem que s'ha d'abordar la reducció d'instàncies processals, que han de culminar dins el propi territori autonòmic, així com la reorganització del personal i les oficines judicials. És necessari assegurar que la gestió de l'Administració de justícia no es faci al marge del Parlament. S'ha d'avançar cap a la constitució d'una nova comissió superior de justícia de Catalunya, amb funcions pròpies i delegades del Consejo General del Poder Judicial i amb representats de la Judicatura i del Parlament. I, a més, cal trobar formes judicials o extrajudicials per resoldre els petits conflictes de convivència.

Per acabar, i amb referència al tema de la immigració, fem les següents reclamacions: primer, cal ajudar els immigrants no comunitaris que vulguin obtenir el permís de conduir nou; hem de treballar en la direcció de penalitzar, de forma contundent, el tràfic il·legal d'immigrants; cal que l'Administració porti més dotacions econòmiques, tècniques i humanes per donar resposta a l'obertura del procés de regularització dels estrangers que s'ha produït amb la nova Llei, i, sobretot, cal que l'equiparació de drets entre estrangers i nacionals sigui efectiva, en els terrenys que la mateixa Llei marca, fent especial èmfasi en el dret a l'atenció sanitària dels immigrants, sigui quina sigui la situació legal d'aquests. Creiem realment en la necessitat de dignificar la situació dels immigrants i proclamem que per nosaltres no hi ha persones legals o il·legals, sinó éssers humans amb uns drets universals que no coneixen races ni orígens.

Així –finalitzo, senyor president–, el nostre Grup, després d'aquesta exposició, vol tornar a explicitar la seva aprovació respecte al treball realitzat pel síndic i el seu equip durant aquest any. Esperem i desitgem que el Govern de la Generalitat i alguns ajuntaments prenguin en consideració totes les iniciatives que la institució del Síndic de Greuges els fa avinents i, per tant, treballin, i treballem tots, amb l'objectiu de prestar un bon servei com a administració als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Queda clar que les coses es poden fer molt millor, i les denúncies i queixes dels ciutadans i ciutadanes així ho posen de manifest. Com es deia fa uns dies en la visita de *monsieur* Bernard Stasi, que és el *médiateur* francès, aquest Parlament necessitem una administració més humana per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com han fet la resta de portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, valorem molt positivament el treball que fan el síndic, els adjunts i els seus col·laboradors. L'Informe que ens féu arribar fa uns mesos i que avui ens ha exposat a grans trets, no cal dir que és molt complet, detallista, que va des de l'exposició del fet succeït o la queixa, les gestions que s'han desenvolupat a l'entorn d'aquesta queixa, l'anàlisi acurada i rigorosa i, finalment, el resultat.

Cal destacar, d'antuvi, la independència de criteri de la sindicatura i el compromís que pren en totes les actuacions que porta a terme. Es fan un munt d'observacions que afecten totes les administracions, però que tenen un punt en comú: la defensa dels ciutadans i, si m'ho permeten dir així, la defensa dels ciutadans més desvalguts, d'aquells ciutadans que, de vegades, tenen dificultats a anar en primera velocitat.

A mesura que hom llegeix l'Informe, s'adona de la importància i servitud que ha de tenir per a aquest Parlament i els seus diputats i diputades, atès que els volums de l'Informe suposen una allau d'informació que abasta tots els sectors socials. Totes les consideracions s'han de tenir molt presents, perquè estan basades en l'experiència dels fets. Però, abans d'entrar en matèria, voldria destacar, en nom del nostre Grup Parlamentari, tres aspectes que per nosaltres tenen una transcendència cabdal.

De primer, un any més es palesa que en moltes ocasions la societat avança molt més ràpidament que les decisions dels polítics. En una societat com la nostra, és fàcil d'adonar-nos que el progrés ens porta a unes situacions impensables anys enrere i que fan obligatori que la classe política hi digui quelcom. Si l'any passat el Síndic ens parlava dels perills de les motos aquàtiques en les nostres platges, ara podríem parlar de la telefonia mòbil, de les antenes o d'aquestes noves malalties a què es refereix el Síndic, com l'anorèxia, la bulímia o les ludopaties.

En segon lloc, hem de destacar la independència del Síndic de Greuges de Catalunya. És evident que l'Informe és una fotografia de la realitat que ens toca viure, però és una fotografia en blanc i negre, amb foscos i clars, perquè avui encara les administracions no poden donar resposta a totes les necessitats dels ciutadans. I, ja sigui l'Administració central, la Generalitat o els ajuntaments, han de veure en la intervenció del Síndic la necessitat de millorar en molts aspectes. Massa vegades el fort dinamisme de la societat xoca de ple amb més d'una administració determinada que no és capaç de donar resposta als reptes que té al davant. Però són

unes opinions que no han d'espantar-nos, sinó que han de ser un punt bàsic de motivació per tal de corregir errors o prendre mesures adequades davant d'un determinat problema.

I, en tercer lloc, el nostre Grup Parlamentari vol referir-se a la importància que té la institució del Síndic de Greuges des d'un punt de vista nacional. Catalunya és un país petit, una nació sense estat que ha de tenir el seu orgull de ser, i que el nostre síndic de Greuges sigui president de l'Institut Europeu de l'Ombudsman en aquest bienni 2000-2002 és motiu d'una gran satisfacció per a tots nosaltres. La presència del síndic a la vicepresidència de la Federació Iberoamericana o l'estreta col·laboració que té amb els *ombudsmen* de Bòsnia Hercegovina no cal dir que representen un ajut fonamental per a la difusió de Catalunya arreu del món.

La institució es troba en uns moments de consolidació. Pràcticament, el nombre d'expedients tramitats és el mateix que l'any anterior; la variació és mínima: 3.921 expedients l'any 98, per 3.858 l'any 99. S'ha de tenir present, però, que cada vegada més hi ha més consultes mitjançant el SIC, la qual cosa indica que, com més facilitats tenen els ciutadans de comunicar-se amb el Síndic, més ús fan dels mecanismes que ho possibiliten. Si tenim present que el percentatge d'acceptació de les consideracions del Síndic en data d'avui, més o menys, és d'un 77%, només ens en podem felicitar. Això diu molt en favor de l'eficàcia de la sindicatura, i ens afegim als mots que hi han dedicat la resta de portaveus.

Valorem també en positiu les actuacions d'ofici que s'han fet, perquè, preferentment, afectaven els grups més vulnerables de la societat, ja siguin els infants o la gent gran.

Pensem que és positiu també que el vídeo *En defensa del ciutadà* s'hagi tramès a tots els centres de secundària de Catalunya. La divulgació de la institució ha de ser un treball constant, i de ben segur que gràcies a aquesta edició molts estudiants han tingut el seu primer contacte amb el Síndic de Greuges de Catalunya. Cal valorar, en aquesta mateixa línia, la divulgació que han fet d'aquest vídeo les televisions locals.

En aquesta tasca d'apropar la seva figura als ciutadans, és bo continuar desplaçant l'oficina per diversos indrets del territori. Si l'any 99, a causa dels processos electorals, les sortides foren mínimes –només es visitaren Balaguer, Falset i Tàrraga–, enguany pensem que caldria intensificar aquests viatges, perquè d'aquesta manera les demandes al Síndic es diversifiquen i es multipliquen. És una bona iniciativa, i des de les comarques hi ha molt d'interès en aquest sentit.

Lamentem, però, que un ajuntament dels municipis abans citats no hagi entès massa bé la funció del Síndic de Greuges i que la seva col·laboració no hagi estat del tot positiva a l'hora d'avaluar –i ja no diguem resoldre– qüestions plantejades pel Síndic.

Des del nostre Grup Parlamentari pensem que ningú no es pot sentir ferit per les observacions de l'Informe, i menys quan totes elles traspugen independència, la qual cosa fa que les queixes afectin mons molt diversos, com l'universitari, el judicial, l'autonòmic, el local o el central.

A continuació faré una anàlisi molt breu de l'Informe, perquè, amb els minuts de què disposem, tocar tots els punts és pràcticament impossible, però sí unes breus reflexions en veu alta.

La valoració nostra és molt positiva, sobretot del llibre segon. Si l'any passat..., o si l'any 97 tractava d'un tema tan punyent com l'exclusió social, i el 98 de la perillositat de les motos aquàtiques, enguany el monogràfic és dedicat a la immigració. No cal dir que el llibre segon és un encert i que totes les opinions que es manifesten a l'entorn de la immigració ens han de servir per reflexionar-hi a fons, perquè massa vegades s'identifica immigració amb marginació i conflicte. El proppassat 24 de maig, a l'*Avui*, Isabel Clara-Simó escrivia: «Un immigrant del Tercer Món ha de ser més net que els ciutadans del país on va a viure, ha de ser més honrat, ha de ser més treballador, ha de ser més respectuós, ha de ser més ambiciós. Perquè si un sol dominicà, per exemple, roba una cartera tota la societat exclamarà: "Els dominicans roben"; si un no va polidíssim, diran que tots són bruts; si un dia un grup de joves dominicans fan una mica de gresca, tot el barri exclamarà que és impossible conviure amb una gent tan sorollosa. Això és exactament el racisme: confondre el comportament individual amb el de tota la seva raça, o tot el seu país, o tota la seva cultura.» Aquests mots de l'escriptora fan que nosaltres puguem dir que compartim l'opinió del Síndic que integrar la immigració en el nostre país, en el context d'un món globalitzat, serà un dels reptes més importants d'aquest segle XXI, al qual una societat com la nostra haurà de donar-hi resposta. Estem tips de veure imatges esfereïdores, del sud d'Espanya, de barcasses que arriben plenes de persones, homes, dones embarassades, adolescents i nens que no tenen res a perdre i que es juguen la vida per poder arribar a Europa. Per moltes lleis i restriccions que es puguin redactar, continuaran arribant allaus d'immigrants que desitgen viure en una qualitat de vida que no tenen en llurs països d'origen.

Cal obrir un gran debat a l'entorn de la immigració; manca encara avui la consciència de molts sectors de la societat dels beneficis reals de la immigració per al manteniment de l'estat del benestar i dels perills per a la convivència, si el respecte envers la diversitat cultural no va acompanyat d'un esforç d'adaptació de l'immigrant a la nova realitat que l'acull. Aquest debat ha d'allunyar-se de partidismes estèrils i instrumentacions polítiques. La llunyania de processos electorals, ben segur, pot corregir l'errada que suposava aprovar a corre-cuita i a tres mesos vista de les eleccions generals la Llei d'estrangeria.

S'han de fer esforços per trobar l'equilibri necessari entre el dret dels immigrants a l'ensenyament, a la sanitat, a la vivenda, a un lloc digne de treball, i el dret del país que els acull i dels seus ciutadans a mantenir la seva identitat. Respectar la identitat cultural i adaptar-se a la societat que els acull són dos aspectes molt importants per garantir la convivència. El treball a favor de la integració és l'aposta per la cohesió social, és l'antídote contra el racisme i la intolerància. Tots els esforços, ja siguin de la Generalitat, del Govern central, dels

ens locals, que afavoreixin la integració social dels immigrants tot implicant deures i drets seran pocs.

Hem d'esmentar aquí, i ho fa l'honorable síndic, l'acord a què es va arribar per part del Departament de Benestar Social, la Prefectura de Trànsit i l'Associació d'Autoescoles de Girona per tal de crear uns mòduls de preus reduïts per als immigrants que han de convalidar el carnet de conduir. És una mesura que cal aplaudir, perquè promou aquesta integració social i resol un problema que la majoria de municipis tenien, car molts immigrants no podien pagar les proves teòriques i pràctiques per tal de convalidar el carnet. Ser titular d'un permís de conduir, com molt bé afirma el Síndic en el seu Informe, encara que sigui expedit en un estat no comunitari, ja és demostratiu de saber conduir.

Un any més, la sindicatura continua rebent queixes de molts ciutadans que no poden fer llurs gestions en llengua catalana. Encara hi ha òrgans de l'Administració perifèrica de l'Estat radicats a Catalunya segons els quals uns expedients no poden ser tramitats en català, perquè la titularitat de la competència correspon a un òrgan de l'Administració central de l'Estat. Hi ha queixes també a l'entorn dels impresos dels DNI, que en algun lloc, en algunes oficines, sobretot de les comarques de Barcelona, doncs, hi manquen impresos en la nostra llengua. Estem d'acord, en tot cas, que les administracions no han d'estar al servei de la defensa dels drets abstractes d'una llengua, sinó dels drets concrets a utilitzar-les per part dels ciutadans. Abonem les paraules del síndic quan entén que l'ús d'una determinada llengua oficial no pot derivar de l'àmbit territorial de l'òrgan titular de la competència, sinó que ha de derivar de l'àmbit de l'òrgan que l'exerceix, que la tramita i, finalment, resol.

Cent seixanta-cinc de les actuacions fan referència a aspectes mediambientals. S'insisteix en l'Informe en els problemes que ocasiona la contaminació acústica, i el Síndic és partidari que es reguli per llei. Ja va sortir en l'Informe de l'any passat aquest mateix suggeriment del Síndic; la Generalitat podem dir que ja treballa en aquest sentit, i el mateix Departament de Medi Ambient ja ha anunciat que presentarà properament una llei al Parlament tant per a la contaminació acústica com per a la lumínica.

Quant als plans d'habitatge de la Generalitat, que en moltes ocasions el Síndic, en alguns dels seus informes, ha valorat molt positivament, enguany insisteix que aquests tipus d'habitatge no han augmentat prou i que ara el problema se centra en la gent amb molt pocs recursos. Aquestes persones, certament, no poden restar excloses del procés social i, malgrat que és un tema prou complicat, cal fer esforços des del Departament de Política Territorial per intentar resoldre'l. Aquest problema encara s'agreuja més a la ciutat de Barcelona, on els habitatges que el Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona promou estan destinats a allotjar afectats per plans o processos urbanístics, és a dir, famílies el domicili de les quals l'Ajuntament expropia, amb vista a actuacions urbanístiques. A la llista d'espera, hi figuren prop de dues mil persones, la qual cosa també és preocupant, i esperem que un futur immediat

l'Ajuntament doni resposta adequada a les necessitats d'aquests ciutadans.

El Síndic es refereix també a l'elaboració del reglament regulador de la Llei 8/95, d'atenció i protecció a la infància. El Departament de Justícia treballa en aquesta línia, i el propassat mes de febrer va adreçar un escrit, al qual ja adjuntava el Projecte de decret de desplegament de l'esmentada Llei en l'àmbit sancionador, als diferents departaments de la Generalitat afectats, per tal que fessin arribar els seus suggeriments. En data d'avui aquests dictàmens ja han estat elaborats i el Decret ja es troba en fase de redacció definitiva.

En el camp de protecció dels infants, l'Informe considera que hi ha hagut avenços, però que cal augmentar la xarxa d'atenció a la infància i a l'adolescència. Podem afirmar que l'expansió dels EAIA ha estat constant des de la creació dels primers equips, i per a enguany la Direcció General d'Atenció a la Infància té prevista ja la creació dels EAIA de Sant Adrià de Besòs, d'Osona i d'Anoia.

Seixanta pàgines de l'Informe es dediquen a qüestions relacionades amb l'ensenyament a Catalunya. Dir que, certament, el Síndic es refereix a les aules prefabricades que encara hi ha avui a casa nostra, però també nosaltres hem de dir que en la compareixença que va fer ja la consellera d'Ensenyament, l'honorable consellera d'Ensenyament, ja va presentar un pla de xoc perquè en aquesta legislatura s'acabi amb les aules prefabricades.

Bé, estem d'acord, doncs, a grans trets, evidentment, amb tots els suggeriments que fa el Síndic de Greuges de Catalunya, i nosaltres acabarem només parlant, sobretot, d'alguns aspectes que afecten qüestions penitenciàries o model penitenciari. Sé que en parlar, per exemple, dels arrestos de cap de setmana s'afirma que tot sovint no compleixen la finalitat que pretenia aconseguir l'article 88 del Codi penal. I té raó el Síndic, perquè aquesta pena de cap de setmana introduïda pel nou Codi penal actualment es troba desvirtuada degut a l'ampli ventall de tipus penal al qual s'aplica i al fet que un gran percentatge d'aquestes penes es compleixen de manera interrompuda...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Lladó i Isàbal

...amb penes de presó.

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Lladó i Isàbal

Acabo, senyor president, reiterant la nostra felicitació al síndic de Greuges de Catalunya, a tot el seu equip, i pensem que aquest Informe és un bon element de treball per a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Vull recordar a les senyores i els senyors diputats que ara acaba aquest primer Ple. El següent Ple serà a dos quarts de cinc, sobre el tema monogràfic del primer cicle educatiu.

I, per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.1

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència i d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les conselleres de Justícia i de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys). Tram. 255-00002/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

El president

S'obre la sessió.

Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys) (tram. 255-00002/06)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament. Té la paraula la consellera d'Ensenyament, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el debat d'avui versa sobre un tema polièdric que no pot tractar-se de manera aïllada, com si el seu objecte pertanyés únicament a l'àmbit escolar. Un debat sobre l'educació infantil i, en especial, sobre la seva primera etapa, la que comprèn l'educació dels infants fins a tres anys, mereix l'anàlisi dels diversos elements que conformen l'escenari en què neix la necessitat d'aquest nou servei escolar.

En demanar una sessió monogràfica parlamentària sobre la primera etapa de l'educació infantil que anomenem zero a tres, vostès, senyores diputades, senyors diputats, signants de la petició, no estan plantejant al Govern o a aquesta consellera un debat sobre didàctica, sobre continguts o objectius psicopedagògics de l'etapa. El que aquí vostès estan plantejant és un tema social, perquè és un fet evident que la demanda de llocs escolars per a infants menors de tres anys sorgeix com una mesura de conciliació entre l'exercici del treball laboral per la mare i el pare, i l'atenció als infants més petits.

I aquesta nova demanda no és una variable independent de les transformacions socials que de manera gairebé sobtada sofreix el nostre país, com anys fa succeïa en els països desenvolupats europeus, transformacions socials que formen part de la nova modernitat i que es fan visibles en trets tan significatius com la cultura urbana, convertida en el mode universal de convivència de les diferents comunitats, malgrat que l'espai d'aquestes sigui el rural, el pseudourbà o el pròpiament urbà; el perllongament de l'esperança de vida i la disminució de l'índex de mortalitat; la preocupant decreixença de la taxa de fecunditat i el punt zero de la taxa de natalitat; l'educació i socialització precoç de les nenes i dels nens, i la conquesta de l'espai sociolaboral per la dona i les noves formes de la família.

Catalunya no és un país diferent dels països europeus més avançats; es troba immersa en un procés de transformacions socials accelerades i profundes que s'inicià a les darreries del segle que hem acabat i que canvia i està canviant la fesomia, els costums, però també els conceptes de la realitat social coneguda.

Els punts esmentats són uns elements referents i entrelligats per accedir a l'objecte de la sessió, sobre la naturalesa transformadora dels quals hi ha general unanimitat entre sociòlegs i analistes. Entre ells, nosaltres accentuem l'espai de la família, perquè no és només la família la institució social més important, sinó la més profundament transformada i, alhora, l'element de transformació més acusat i permanent de les relacions intrasocials. I ho accentuo perquè l'escenari en què considero que ha de moure's el debat no és només el de l'escolarització dels infants menors, sinó el de la relació família-treball, l'escenari de la política de família, i no només el particular de l'educació reglada.

Les relacions econòmicosocials de l'estat del benestar han conformat unes relacions culturals singulars, que tenen la seva expressió en el descens implacable de les taxes de fecunditat i en el canvi del model familiar tradicional. La família tipus nuclear és un fenomen —recordem-ho— del segle XX, que té la seva expressió europea en els anys cinquanta, en la primera dècada de la postguerra mundial, i està unida a l'àmbit sociolaboral. La distribució del treball remunerat es reserva per a l'home, s'identifica l'home com a cap de família en tots els àmbits sociolaborals, i també en els educatius; la dona es queda a casa amb els fills; els horaris escolars, els horaris dels àpats, de l'oci, els pactes sindicals, la seguretat social, el mateix Pacte de Toledo tan recent, tot es formula entorn de l'home i el concepte «home, cap de família».

I, alhora, hi ha un element nou: als anys seixanta té lloc una revolució social que influeix en la llibertat de la dona per ésser mare, la de la píndola contraceptiva, malgrat que al nostre país arriba molt més tard. La família nuclear, al llarg de dues generacions, deixa un poderós arrelament a finals del segle XX, fins a convertir-se en el seu tret més definidor. Però, al mateix temps, l'estat del benestar acull la gent gran, que en general viu, no depenent, amb pautes de vida social activa pròpies. I la dona d'avui ha entrat en el mercat del treball, treballa, i la seva taxa d'activitat més alta se situa entre els vint-i-cinc i els cinquanta anys d'edat —parlo de

Catalunya—, i quan decideix ser mare té una edat mitjana de trenta-un anys i té un únic fill. L'última dada disponible de l'any 1998 ens indica l'alarmant nivell de la taxa entorn de l'1,2, concretament, de l'1,18. I això és palès a Catalunya, com ho és ara també a l'Estat espanyol: la taxa de fecunditat és la més baixa, no d'Europa, sinó del món, amb la impossibilitat del relleu generacional.

Una sèrie, doncs, entrelligada de causes i efectes van donant forma a una cultura tan nova que ens és desconeguda i que comença a formular preguntes per a les quals ni la societat ni la classe política encara no tenen les respostes millors. I el canvi no és un canvi gradual al qual ens puguem acostumar, és sobtat. I la xarxa de relacions sociofamiliars, tradicional i universal, va desapareixent amb la desaparició de la família extensa, i la família nuclear de tres membres —pare, mare, fill o filla— implica que els nens i les nenes del demà no tinguin oncles, tietes, cosins, cosines, germans, i que la seva socialització hagi d'ésser precoç i permanent en espais relacionals que hem d'entendre que han de ser més enllà de l'escola, perquè, si no, aquests infants del demà, que ja són els d'avui, podrien creure que el lloc en què només es transmeten coneixements, en què també s'educa, però que es transmeten coneixements, en què hi ha una disciplina, un ordre, etcètera, és l'espai de socialització; no és aquest l'espai de la família extensa i de la societat d'ahir.

L'activitat laboral, doncs, de l'home i de la dona, la vida activa no depenent ja de l'àvia o de l'avi, és també un binomi causa-efecte que construeix un patró cultural desconegut en la història mil·lenària de la civilització humana, i que la sociologia —com vostès saben bé— ha anomenat «la llei de l'àvia», i l'ha adoptat com el factor de desenvolupament i instructor del gènere humà. I em permeto una breu digressió: la dona —vostès ho saben— és l'única femella dels mamífers que té un llarg període de vida després d'haver perdut l'activitat reproductora. I la interpretació sociològica és que en un món, primer, que ha durat fins ara, en què home i dona es distribueixen les tasques de treball, la dona gran, la menopàusica, instrueix els infants; en realitat, era la dona sàvia per excel·lència —però això seria un altre debat.

Però aquest és un altre debat, i de manera superficial el que he intentat és descriure que està naixent una nova cultura amb relacions sociofamiliars noves, patrons conductuals nous, i que caldria entendre mentalitats noves amb visions obertes i valors permanents més enllà de costums.

La parella, el pare i la mare, ambdós treballen i es troben en una situació inesperada quan l'infant ha complert els seus quatre mesos de vida. I podríem reconstruir segurament un diàleg i, a vegades, un monòleg: «Què fer? Com podem conciliar el treball i l'atenció a l'infant? Qui en tindrà cura? L'àvia, l'avi, la tieta, la cosina que no treballa, la veïna, una cangur o el porto a la guarderia? Què ens costa? Deixo de treballar?» Ben segur que el dilema és qui tindrà cura del nen o la nena mentre som al treball, i no pas, als quatre mesos de vida d'un infant, a quina escola el portem perquè l'eduquin. El dilema no implica d'antuvi una elecció escolar o

educativa, sinó la recerca d'un mecanisme per poder conciliar l'exercici de la vida laboral i el manteniment dels ingressos necessaris i l'atenció a l'infant. Aquesta és la raó primera del debat: en el seu origen, una raó sociolaboral, no pas una raó, en el seu origen, educativoescolar.

I amb això no voldria que entenguessin que deixem de considerar que el procés evolutiu de l'infant durant el primer any de vida és clau per al seu desenvolupament, o bé que fugim del debat. De cap manera, el que he pretès, segurament amb poc encert, és situar-lo en el seu escenari real, fer visible la realitat i proposar la recerca de fórmules per a crear-ne un de nou que pugui donar respostes diverses i adequades a la pluralitat de situacions.

Aquestes preguntes no són només nostres; altres països més desenvolupats que aquest —el nostre— se les han fet o se les estan fent, i per aquesta raó, en un tema tan sensible per al procés de modernització del país i en el marc de la sessió d'avui, crec que és bo recordar quins són els mecanismes adoptats en els països més desenvolupats d'Europa, els de l'Europa del nord, quins són i com asseguren la qualitat dels serveis d'atenció a l'infant i la protecció, alhora, dels drets laborals de les mares i els pares, i l'impuls a l'increment de la natalitat.

I arribarem, sense dubte, a una conclusió: que caldria incloure els serveis d'atenció a l'infant i, entre ells, l'escola a les edats primeres en un sistema de política global de suport a la família que doni resposta a les necessitats de treballadores i treballadors amb fills menors de tres anys per a conciliar la seva vida laboral i la cura dels seus fills i filles, i que, alhora, pogués influir positivament sobre l'increment de la taxa de natalitat.

Entre el nostre país i els països de l'Europa del nord, els capdavanters, hi ha acusades diferències, hi ha acusades diferències perquè ells són la mostra reeixida de l'estat del benestar, són societats participatives que tenen el seu interès en el bé comú, en la igualtat de dones i homes, en la igualtat social i, alhora, ara comencen a trobar-se al capdavant de les taxes de natalitat. Però les diferències existents no són un obstacle per no mirar cap a ells, ben al contrari, són l'estímul per aprendre de la seva experiència, per obrir les nostres expectatives de manera panòptica i no mirar el futur des d'un túnel.

Més a baix d'aquest nord europeu hi ha un debat arreu d'Europa, un debat que en la seva extensió està obert també a Catalunya: quins són els sistemes públics més apropiats, més eficaços d'atenció als infants que assegurin alhora la qualitat d'aquests, la protecció dels drets laborals i també la projecció de la natalitat, i també es plantegen, dins els serveis d'atenció directa, quines poden ésser llurs modalitats.

Molt breument descriuré els trets generals de les polítiques de determinats països l'experiència dels quals poden tenir per a nosaltres el valor, com a mínim, de conèixer les tendències reeixides, aprendre del disseny de llurs polítiques de suport, que es fonamenten en nivells alts de benestar i en el sòlid convenciment de la igualtat.

Suècia, Dinamarca, Noruega i Finlàndia destaquen per ésser els països capdavanters en polítiques de família i per haver realitzat un aprenentatge mutu entre aquests països, alimentant-se els uns als altres, en la millora d'aquestes. En aquests quatre països, com en aquells d'Europa que han pres decisions al respecte, les respostes s'han centrat amb èxit en la millora i extensió de les llicències parentals, en la flexibilitat en l'organització del treball per acollir les necessitats dels pares amb nens petits i en la diversitat de serveis d'atenció infantil. El dret de l'infant a l'atenció materna i paterna, el dret a l'atenció materna i paterna és la base d'aquests sistemes, que presenten, per a la continuïtat d'aquesta atenció o complementarietat, serveis alternatius l'ús dels quals afecta la duració i el cost de les llicències parentals d'atenció al menor, entenent com a llicències parentals aquelles que serveixen per a atendre l'infant que continua en la maternitat i que són incloses en el marc de polítiques actives d'ocupació i modulades econòmicament d'acord amb el nivell d'ingressos del pare i la mare o d'un d'ells.

En aquests països, les preferències familiars i la mateixa regulació afavoreixen l'atenció a casa de l'infant per part del seu pare o mare fins que compleix un any com a mínim, i presenta, per als infants més grans, fins als sis anys, solucions i preferències diversificades. Recordem que a gran part de l'Europa més progressista la modalitat del servei més estès és el de l'atenció en família, conegut com «la mare de dia», una persona –en general, dona– que atén un màxim de tres o quatre nens a casa; aquesta és la modalitat més estesa. A Catalunya no existeix, però és generalitzat el recurs a assistents, a familiars i a cangurs. Hi ha un moviment al respecte relacionat amb les conclusions del Llibre blanc dels nous filons d'ocupació a Catalunya realitzat per la fundació Cidem, que en la seva reflexió inclou com un jaciment important d'ocupació els serveis d'atenció infantil domiciliaris.

Cal també apuntar un aspecte molt breu: el dret al treball del pare i la mare, el dret a ser atès de l'infant menor, el suport a la família, el possible impuls a la natalitat, és un conglomerat certament coherent i hem de preguntar-nos si és un bé social. Si és un bé social –la contesta es afirmativa–, és quelcom que pertany responsablement a tota la societat, perquè tot servei té un cost, i aquest cost s'ha de finançar amb la mateixa societat. A tot Europa, en polítiques sociofamiliars, tota família usuària del servei ha de contribuir al seu finançament d'acord amb els seus ingressos, fins i tot alguns països han incorporat l'empresariat mitjançant fons regionals de creació de places o subvenció, o convenis. Per exemple, a Holanda l'empresari crea llocs per als fills i les filles dels treballadors, a França la patronal hi contribueix de manera col·lectiva.

L'objectiu explícit en molts països d'aquesta Europa és que la família pugui triar entre el treball i l'atenció dels infants a la llar –per exemple, França i Finlàndia–, i sense garantir una retribució alta d'ingressos. A la Gran Bretanya, en canvi, la postura política és creure que aquest és un tema privat, i roman neutral, la qual cosa vol dir que el Govern no pren cap mesura. A Dinamarca i Suècia, en canvi, es vol que el pare/mare tingui cura

a casa del fill fins als dotze o quinze mesos, i quan retorna al treball, pare i mare troben una oferta de serveis diversos a què es pot accedir si ells treballen, però no necessàriament si un d'ells no ho fa.

Al sistema nòrdic l'atenció fins als sis anys no pertany pròpiament a l'àmbit educatiu, i a més, en tot cas, els centres que acullen infants són centres integrats que no separen per edats els nens i les nenes. A la resta de la Unió Europea, no als països nòrdics, els serveis estan separats en dues etapes, el zero-tres pertany a l'àmbit social, el tres-sis depèn d'educació. A Alemanya, per exemple, el dret legal a un lloc als serveis d'atenció infantil s'establí ja fa quatre anys, l'any 1996, però només per als nens i les nenes entre els tres i sis anys. És només a l'Estat espanyol que la LOGSE integra i cohesiona, dins el sistema educatiu, els infants menors de sis anys, sense tancar altres serveis més enllà de les llars d'infants. I és clara en els països, sobretot del nord, la relació existent entre la llicència parental, l'atenció a la llar o l'assistència a centres externs. Per exemple a Suècia, que és el país que té una protecció més elevada de la família, la introducció de la llicència parental va fer que només el 3% dels nens i les nenes menors de dotze mesos rebessin atenció fora de la llar familiar, només el 3%, d'un any el 42%, de dos anys el 60%.

Podem concloure, doncs, que, de manera general, als països membres també de la Unió Europea, la primera etapa de l'educació infantil del zero-tres no forma part sempre del sistema escolar; la gestió pública és sempre municipal o privada; la privada té subvenció; l'ús del servei és voluntari i no és garantit en cap cas de manera universal; el cost és assumit pels poders públics i els usuaris, que el sufraguen d'acord amb el seu nivell d'ingressos, i l'oferta de serveis és molt diversa; els centres fonamenten la seva activitat, sigui escolar o no..., quan no és escolar, és sobretot en relació amb la socialització, el joc, el coneixement de la natura, aprenentatge d'hàbits alimentaris i higiènics, sense, com he dit abans, que els infants siguin separats per edats. *(Pausa.)* Un descans per a vostès i per a mi.

Després d'aquest apunt d'alguns dels trets representatius de les polítiques europees desenvolupades d'atenció a l'infant, em sembla oportú contrastar-les amb la realitat catalana, subjecta en els seus elements bàsics a l'ordenament legislatiu general de l'Estat espanyol.

D'aquest ordenament legislatiu general, es pot deduir que l'infant menor de sis anys –perquè l'educació infantil és de zero als sis anys– té el dret a ésser escolaritzat de tal manera que el legislador no ha distingit la diferència entre un infant de cinc mesos d'edat i un nen o nena, per exemple, de cinc anys; ambdós són alumnes. Aquest dret té la seva plasmació en l'article 7, apartat 2, de la Llei 1/90, d'ordenació general del sistema educatiu, on s'estableix que l'educació infantil tindrà caràcter voluntari i les administracions públiques garantirán l'existència d'un nombre de places suficient per a assegurar l'escolarització de la població que la sol·liciti. Evidentment, és aquesta una diferència fonamental en el dret de l'infant menor, entès a Europa com el dret a l'atenció familiar, i la causa rau, probablement, en l'absència d'una política global i integrada de polí-

tica de suport a la família de què l'escolarització, sens dubte, formaria part.

Les administracions públiques són, en el marc de la mateixa Llei, la de l'Estat espanyol, l'Administració de l'Estat, la del Govern central, la del Govern de la Generalitat i els governs dels ajuntaments. És interessant observar que, ostensiblement, les administracions garantidores del dret al lloc escolar són les públiques, i no les educatives pròpies, ja que s'entén que l'Administració pública –tant d'ajuntaments, municipal, com és a tot Europa, o bé també administracions públiques– pot garantir-ho a través de mecanismes socials, laborals, compensatoris, o també educatius. És per això que el legislador parla d'«administracions públiques» i no de l'«Administració pública educativa». Aquesta és una diferència important que hem de retenir.

Però el mateix legislador estableix en l'article 7.3 que les administracions educatives, en aquell moment, quan encara tenia competències pròpies l'Administració del Govern de l'Estat, les administracions educatives de les comunitats autònomes coordinen l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les diferents administracions públiques, coordinen l'oferta. És a dir, al nostre país, el Departament d'Ensenyament és l'ens coordinador..., no vol dir que no hagi de ser també creador, però el que és segur és que és l'ens coordinador, desenvolupador, segons l'article 11.2, i establidor de relacions de cooperació amb altres administracions públiques o entitats privades sense finalitat de lucre. (*Remor de veus.*)

El president

Si em permeten, el coordinador d'aquest debat sóc jo mateix. Els demano silenci.

La consellera d'Ensenyament

I jo voldria insistir en alguns d'aquests aspectes. L'infant menor de sis anys té dret a l'educació escolaritzada, cosa que no suposa l'obligació de la seva escolarització universal, perquè els pares, les famílies no hi estan obligades, perquè és una elecció voluntària. I l'Administració sí que ha de garantir –l'Administració pública– l'existència del nombre de places sol·licitades i admet, la mateixa Llei, l'existència d'altres serveis d'atenció de caràcter no escolar, com promulga la disposició addicional 24, apartat 2, d'aquesta Llei, altres serveis que poden ésser explorats com a mecanismes d'adequació a les necessitats diverses de les famílies.

Quin és l'escenari català d'atenció a la infància en l'àmbit educatiu? Perquè és d'obligació –ja que avui és un debat sobre l'educació infantil– recordar, per coneguda que sia, la llarga i valuosa tradició de l'educació de l'infant a Catalunya que, sens dubte, ha influït en tot l'Estat espanyol i en la redacció de la Llei del 90. Ja l'any 1915, a Catalunya, el primer lloc de tot l'Estat, el mestre Joan Palau va ser pensionat a Roma per a conèixer el mètode Montessori que s'implantà arreu del país. Aquell mateix any ja hi havia tres escoles Montessori que s'expandiren en gran nombre fins al 1933, afavorides per la Generalitat, pels ajuntaments i per iniciativa privada. Han passat anys, gairebé un segle; només cal

fer aquí el record a tanta gent que ha treballat en l'educació infantil.

Avui, a Catalunya, feliçment, tots els nens i nenes entre tres i sis anys –la segona etapa del cicle infantil– són escolaritzats amb qualitat. I és sabut que el nostre Govern ha realitzat un gran esforç en solitari, com a única administració pública, en la garantia de l'escolarització dels menors de tres a sis anys. Ha escolaritzat de manera universal la població de tres, quatre i cinc anys, de tal manera que el total de nens i nenes, el cent per cent, es troba a l'escola, cosa que vol dir que el nostre país, Catalunya, es troba al capdavant de tots els països de l'OCDE, juntament amb França i la comunitat flamenca de Bèlgica; un gran esforç al servei de la família, de l'educació i del país. I no n'hi ha cap dubte, ningú en pot dubtar, perquè hi ha hagut un gran esforç pressupostari, que s'inicià els anys noranta i culminà el 94, ja, quan el Govern de l'Estat, llavors socialista –ho recordo, malgrat que vostès se'n recorden bé–, només abasta, que ho ha abastat durant tants anys, el 45% de la població escolar espanyola, el curs actual, 1999-2000, encara, de nens i nenes de tres anys, només en té escolaritzat el 83%. Pensin vostès en l'esforç que ha fet –i s'ha fet– tota la societat en el nostre país.

El total de la població fins a tres anys. Ara en parlarem d'aquesta població. Però jo voldria dir-los també..., no els vull parlar d'altres comunitats autònomes, en poden vostès trobar les dades on vulguin, però sí que els vull dir, només mencionar, les taxes a Europa de zero a sis. Ja els ho he dit: som capdavaners, per sobre de tots els països de l'OCDE. Aquest total de la població fins a tres anys –el que, a vostès, especialment als que han demanat el debat, els interessa– és de 167.962 nens i nenes, actualment, el curs que ara ha acabat, dels quals estan escolaritzats 40.004, és a dir, el 26,2 del total de la població, que es distribueix entre el 4,76% dels menors d'un any, el 25,46% d'un a dos anys i el 49,3% de dos a tres anys. Són dades del curs que ara finalitza, i es refereixen a infants escolaritzats en llars d'infants: 3.502 en les 42 de titularitat del Departament, 12.337 en les 287 de titularitat municipal, 6.338 en 138 llars privades subvencionades i 21.827 en 467 centres privats no subvencionats; un total de 934 centres de llars d'infants.

Aquest percentatge d'escolarització reglada no és pas menyspreable, senyores diputades i diputats. Els mateixos estudis que el Grup Socialista ha aportat al debat, redactats per l'Àrea d'Educació de la Diputació de Barcelona i l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat de Barcelona –per cert, un treball recopilador força interessant–, apunten com a ràtios d'escolarització acceptables i l·lindars mínims el 10% per a un any, el 25% per a dos, el 50% per a de dos a tres; nosaltres estem al 5%, al 26,2 i, a més, estem al 49,3, gairebé al 50.

Bé, jo només voldria mencionar que no és menyspreable, perquè, per exemple, a Suècia, que és el país amb més gran despesa en educació que conforma l'OCDE –una despesa molt important–, quinze anys després de decidir que l'any 91 tots els infants més grans de divuit mesos tindrien un lloc escolar, encara no ho ha aconseguit en la seva totalitat. A Noruega, tothom sap que hi

ha una gran limitació de llocs escolars per als menors de tres anys i que només, fins als sis anys, està escolaritzat el 80%. I a Finlàndia, que és un país paradigmàtic en l'organització dels serveis, no ha estat fins a l'any 1996 –encara no fa quatre anys– que s'ha establert el dret dels infants a ser atesos pels ajuntaments en les condicions que la població requereixi, sigui en un centre amb diferents franges horàries, en un domicili amb «mare de dia» o amb grups reduïts o en centres de joc.

En el zero a tres, també, jo els hauria de dir que en els països de la Unió Europea, Catalunya, malgrat que potser els pugui sorprendre, fins als tres anys, té una de les taxes d'escolarització més altes. Només per damunt de Catalunya... –any 98; són les últimes dades que es tenen de la Unió Europea–, només estan per damunt Dinamarca i Suècia; tots els altres estan per sota dels nostres llandars, i no cal dir que no tenen el tres-sis complet. Per això ens hauria de sorprendre que, malgrat el desenvolupament econòmic i cultural de països capdavanters d'Europa, l'educació dels infants fins als sis o set anys no és encara un tema acabat; que aquesta educació s'entén voluntària i que les taxes d'escolarització, després de tants anys de desenvolupament, encara no són elevades. A França, per exemple, al país veí, no es garanteix el lloc escolar abans dels tres anys, de tal manera que només el 9% del col·lectiu és acollit a les guarderies, a les *crèches*. És ara, el mes de juliol de l'any 2000, que el Govern francès publica mesures sobre l'atenció a l'infant, en un procés que haurà de finalitzar a finals de l'any 2002 i que no és ni massa ambiciós, ni massa, probablement, escolar.

L'única desviació sobre els llandars mínims i acceptables que el grup d'estudi proposa, el grup de la Diputació i de l'ICE de Barcelona, i que la proposta que es fa no es fonamenta aparentment en cap dada significativa o objectiva, es troba en el tram –com han vist– fins al primer any d'edat. Podríem concloure que hi ha variables prou significatives per creure que la relació d'infants de mesos, menors de l'any, escolaritzats a les llars d'infants és escassa per diverses raons. Entre elles, hi ha família que, malauradament, no es troba amb el problema de conciliar treball i cura del nen, perquè el problema és que el pare i mare, o pare o mare, no té treball. Recordin que la taxa d'activitat mitjana de la dona a Catalunya en aquestes edats, vint-i-cinc a trenta-quatre anys, és el 41,70 i que l'atur es troba al voltant de 110.000 dones i 78.000 homes.

Un altre element és que encara gaudim de família extensa que dona suport a la família progenitora. Hi ha un nombre elevat de pares i mares que treballen que confien l'atenció del fill o filla –segur– a la família, també a una assistenta domèstica o a una persona determinada, aliena; perquè no podem tampoc oblidar que els nostres professionals pediatres aconsellen l'atenció a la llar familiar fins als catorze mesos, com a mínim, en sintonia amb el posicionament mèdic i psicopedagògic més generalitzat.

Aquestes dades d'escolarització, ja siguin el 25% i el 50% de la població total, són importants. Jo crec que hem de considerar-les força importants si recordem, si mantenim desperta la memòria, perquè en aquest país –potser demà ho haurem de veure– el gran esforç de

l'escolarització fins als setze anys s'ha fet, el gran esforç del tres a sis anys s'ha fet, de l'expansió d'universitats, de l'expansió del cost obligatori. I si mantenim desperta la memòria, tampoc hem d'oblidar –i nosaltres no ho oblidem– que els ajuntaments han prestat aquest servei proper a les famílies i que també la iniciativa privada l'ha establert i que el Govern hi esmerça, anualment, en ajuts a la família per mitjà de subvenció per a infant a centre escolar, gairebé 4.000 milions. I, a més, recordar que enguany, a través del Departament de Benestar Social, s'han convocat ajuts de 60.000 pessetes/any per a infants menors de tres anys a aquelles famílies la renda de les quals no ultrapassa els 3 milions i mig anuals, per un import que és de 2.200 milions en el seu total entre el trimestre d'ara, els 400 milions, i l'any que ve. Això vol dir que en són beneficiats gairebé el 20% de la població total d'infants dels zero als tres anys, 36.666. En tot cas, el que és segur és que un gran nombre de nens i nenes no inclosos en els percentatges dels llandars són atesos, també, en contextos no formals que s'adeqüen a les necessitats o desigs horaris i d'atenció de la família, i que el sistema escolar no sempre pot oferir.

Hi ha més de quatre-cents centres a Catalunya que atenen infants i que no són escolars, alguns d'ells o molts d'ells també de titularitat municipal. Hi ha molts exemples de serveis d'altres països europeus, exemples reeixits d'experiències innovadores nostres aquí a Catalunya, també, de molts municipis, iniciatives privades, el que ens indica que la societat està adoptant un model diversificat d'atenció a l'infant per mitjà de serveis flexibles que superen el model que algun grup pot proposar d'oferir únicament com a servei d'atenció a l'infant menor de tres anys el de llocs escolars. La mateixa Llei 1/90, la LOGSE, a la seva disposició addicional 24.2 admet l'existència d'altres serveis de caràcter no escolar quan diu que «per raons de protecció a la infància, els centres privats que acullen regularment infants d'edats corresponents a l'educació infantil romandran sotmesos al principi d'autorització administrativa». D'aquesta manera s'obre, també a través de la Llei, una visió globalitzada de la política sociofamiliar i educativa que permet, en un temps, desplegar un ventall de possibilitats d'oferta de serveis segons les necessitats de les famílies, i no només segons la inèrcia o la rigidesa estructural o la bondat de la institució escolar.

Per aquesta raó, nosaltres proposem formular una resposta global i crear i expandir un nou discurs i una nova cultura que pugui ser compartida per tota la societat i per tots els grups d'aquesta cambra, que contempli dos tipus genèrics de mecanismes que puguin ésser complementaris o substitutius, uns de tipus sociolaboral, que proposarem incloure per al seu estudi en el grup de treball del Pacte de Toledo, i d'altres que corresponguin a l'àmbit socioeducatiu del nostre país. Això vol dir presentar per al seu estudi i possibilitats l'establiment de llicències parentals d'acord amb mòduls econòmics percentuals i la flexibilitat en l'organització laboral que possibiliti, també, temps i horaris per a l'atenció parental a l'infant. I a casa nostra l'establiment gradual d'una oferta diversificada de serveis d'àmbit escolar o d'atenció complementària o substitutòria, quan convinguí, a la del pare o mare, d'atenció col·lectiva escolar en

llars d'infants, d'atenció col·lectiva no escolar en espais de relació i sociabilització, d'atenció reduïda domiciliària en la modalitat de «mare de dia», i d'atenció semicollectiva de xarxes de veïnatge en aquells municipis, en aquells indrets que així ho necessitessin.

Nosaltres, després d'escoltar-los a vostès demà, presentarem resolucions, i en aquestes resolucions nosaltres ens comprometrem a regular tots els tipus de serveis, nosaltres parlarem i desenvoluparem aquests mecanismes que ara diem, nosaltres podrem explicar, us expliquem ara que en els municipis la població escolar dels quals no permeti la constitució d'una llar d'infants de primer cicle d'educació infantil, l'atenció als nens i nenes menors de tres anys s'hauria de fer d'acord amb l'Ajuntament corresponent en guarderies –no li'n direm llars d'infants, sinó en centres més col·lectius–, finançades parcialment pel Departament d'Ensenyament, tant pel que fa a la creació com al seu manteniment, i emprant, si cal i sempre que sigui possible, les nostres i les seves, dels ajuntaments, instal·lacions i espais dels col·legis d'educació infantil i primària.

Nosaltres també els proposem avui aquí a vostès que ampliem progressivament el finançament del primer cicle de l'educació infantil en aquells centres privats que no tenen afany de lucre, i arribem en quatre anys –si podem abans, depèn del finançament del nostre país– a finançar un terç del cost de manteniment de cada plaça, i també els proposem que, passa a passa i en un temps gradualment pensat, arribem a finançar fins a un 50% del cost de creació de noves places de llars d'infants de titularitat municipal.

Enguany, com vostès saben, hem fet una convocatòria pública a la qual ja diversos ajuntaments s'estan acollint, en què les subvencions són per a la creació dels llocs amb el compromís d'anar progressant en el finançament del seu manteniment: gairebé 1.300 milions per poder ajudar, sobretot, a l'habilitació d'espais ja existents per fer els llocs escolars dels zero-tres. Aquesta quantitat, 1.268 milions si l'habilitació es fa en espais escolars que tots sabem on són i els tenim estudiats, és ben evident que abasta el 50% de l'habilitació, no si és de nova construcció; però progressivament, d'acord amb els recursos i el finançament, podrem arribar-hi en tres anys o una mica més.

Nosaltres fem aquestes propostes i també la proposta d'explorar el jaciment d'ocupació, sobretot per a dones, en aquesta modalitat tan europea també de la «mare de dia», un jaciment de nova ocupació que els agents socials ja ens han advertit que cal estudiar per a segons quins municipis, i perquè, recordin vostès, recordin que hi ha molta dona que això, aquesta actuació, la pot portar a terme amb la formació i tutela adequada, però que no podrà mai accedir, per manca de qualificació, a llocs de treball més qualificats. Si ho fa l'Europa més desenvolupada, és ben segur que Catalunya, país desenvolupat, també ho podria fer.

En tot cas, nosaltres anem a oferir i els oferim com sempre la col·laboració, la cooperació no només als grups polítics sinó als ajuntaments, perquè tenim sàvies experiències que som capaços de fer-ho. I també pensem que del model d'oferta diversificada han de ser els municipis els que ho haurien de gestionar, els coneixe-

dors de les necessitats de la realitat social de la seva comunitat. No som nosaltres que podem dir als cinc-cents municipis de menys de mil habitants si han de tenir només una aula conjunta, si han de tenir un lloc d'espai i sociabilització. Són ells, els mateixos municipis, que ens ho han de dir, perquè són els coneixedors de la seva realitat, són els responsables de la seva detecció dins de la seva mateixa comunitat, i també poden ser els agents coordinadors i gestors de les iniciatives al respecte.

El nostre esborrany de disseny se centra a possibilitar l'atenció a la llar de l'infant, en el moment que es pugués, amb polítiques de protecció a la família de tot l'Estat, fins als dotze o catorze mesos, el temps que faci falta, per a la mare o el pare preferentment. Això és el que pensem que és, en realitat, el més progressista, i no potser portar un nen de cinc mesos a una escola, encara. Convertir el dret que tot infant té a ésser atès en els seus primers anys de vida pels seus pares o per la seva família, reduir-lo al dret a l'educació reglada és no un error, ben segur, però sí una apreciació limitada i no d'acord amb el pensament modern i progressista europeu. Reduir el dret a l'exercici del treball del pare o mare i la seva conciliació amb l'atenció al fill o filla escolaritzant aquest en un centre educatiu és també renunciar, i no podem fer-ho, a la construcció d'una política de suport a la família i a intentar també elevar la taxa de natalitat.

Creure que la llar d'infants seria el model únic de servei o una panacea implicaria oblidar que les respostes sectorials a situacions complexes són sempre limitadores, que l'homogeneïtzació del model mai no podrà tenir l'eficiència necessària per adequar-se a les diverses necessitats familiars, i que potser no seria prou útil per recolzar tampoc l'activitat laboral de les dones.

L'atenció a l'infant menor de sis anys no pot ésser fruit d'un passat, però sí de la mateixa experiència, que és molt valuosa, la de Catalunya, i també de l'experiència prou valuosa d'altri, de l'intercanvi de reflexionar sobre la política dels serveis a la família i del suport. També trobar el consens entre necessitats urbanes i rurals, també trobar el punt de cooperació entre les administracions, i entre aquestes i les iniciatives socials, de tal manera que poguéssim fer realitat que l'infant té el dret també a ésser atès en el seu primer any de vida per la seva família.

Jo no tinc cap dubte que, amb el temps necessari, Govern, ajuntaments, i amb la cooperació de la iniciativa privada de la societat civil, i també amb la col·laboració i l'ajut de tots els grups parlamentaris catalans, podríem construir l'escenari de futur que sustentés una política ja iniciada de suport a la família, que poguem incrementar els llocs escolars d'educació infantil, que poguem impulsar nous serveis, que la flexibilitat i la gestió de l'educació infantil sigui un fet. No ens falten al nostre país ni història qualificada ni experiències reeixides de sàvia i generosa complicitat de les diverses administracions al servei de la ciutadania.

I, en tot cas, reitero que no es pot dissenyar un paisatge per al futur si el volem descriure des d'un túnel, perquè és el disseny global el que dona sentit a una política, i la unitat dona també a les accions que la po-

den dur a terme. Les nostres propostes no s'oposen a cap actitud, no és una oposició a res, però sí al no-res, formen un projecte racional per al nostre país, perquè creiem en les possibilitats de les accions socials i en la política, també, com un concepte transformador, i perquè estem segurs que totes les tendències de canvi, tan fortes i accelerades que tenim, tenen un sentit, i que aquest és positiu, i potser si som capaços d'analitzar-ho i si hi creiem de manera col·lectiva podrem, en aquest punt d'avui i de demà, com en tants d'altres, ajudar a construir una societat que serà diferent, però que també, ben segur, serà millor, més educada, més justa i més culta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

La sessió –prego una mica d'atenció– es reprendrà demà a les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.

PARLAMENT DE CATALUNYA

BUTLLETÍ OFICIAL DIARI DE SESSIONS COL·LECCIONS ANUALS EN CD-ROM

Contingut de cada CD-ROM

- Col·lecció anual completa del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*
 - Més de 300 números i de 18.000 pàgines anuals, reproduïdes tal com foren publicades (format PDF)
- Índexs de Sessions, de Persones intervinents, de Tramitacions i de Matèries, que enllacen electrònicament amb les pàgines de les publicacions
- Referències parlamentàries sobre els Membres del Parlament; els Òrgans de la Cambra; els Textos aprovats des del 1980; l'Estructura i les funcions del Parlament, i el Palau del Parlament.
- Text i índexs corresponents de les Normes bàsiques en què s'emmarca l'autogovern de Catalunya (Constitució, Estatut i lleis institucionals).

Anys disponibles: 1997 i 1998.

Preu per unitat: 1.500 PTA.

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona
<http://www.parlament-cat.es>

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1998. 3a. edició, 2a. reimpressió. ISBN 84-393-2941-5
Preu: 150 PTA. 17x11 cm, 94 pàg.
Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1978, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1999. 7a. edició. ISBN 84-393-3081-2
Preu: 1.050 PTA. 15x9 cm, 495 pàg.
Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1998. 4a. edició, 1a. reimpressió.
Preu: 100 PTA. 17x11 cm, 24 pàg.
Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1998. 4a. edició. ISBN 84-393-2650-5
Preu: 100 PTA. 17x11 cm, 46 pàg.
Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch
Barcelona, 1993. 3a. edició.
Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA. ISBN 84-393-2487-1
Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA. ISBN 84-393-2488-X
Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2
Preu: 3.000 PTA. 31x22 cm, 422 pàg.
Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari 1932-1982

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X
Preu: 6.250 PTA. 31x25 cm, 428 pàg.
El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. Es reproduïxen els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)
Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7
Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5
Preu: 8.500 PTA. (2 volums) 31x22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)
Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1
Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X
Preu: 8.500 PTA. 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)
Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3; Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1; Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5; Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3
Preu: 11.300 PTA. 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)
Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1992-1995

Barcelona, 1996. ISBN 84-393-3989-5 (o.c.)
Vol. 1. ISBN 84-393-3990-9; Vol. 2. ISBN 84-393-3991-7; Vol. 3. ISBN 84-393-3992-5; Vol. 4. ISBN 84-393-3993-3
Preu: 11.300 PTA. 31 x 22 cm, 2.916 pàg. (4 vol.)
Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1992-1995.

Donació Fornas. Catàleg general de la col·lecció documental

Barcelona, 1995. 1.a edició. ISBN: 84-393-3530-X
Preu: 7.500 PTA (conjuntament amb el fons Marcellí Domingo). 21 x 30 cm, 528 pàg.
Catàleg de fons bibliogràfic i documental donat per l'exdiputat Sr. Josep Fornas al Parlament, el qual consta de 8.783 llibres i fullets, 300 cartells i 1.192 publicacions periòdiques.

Donació Fornas. Catàleg del fons documental Marcellí Domingo

Barcelona, 1995. 1.a edició. ISBN: 84-393-3531-8
Preu: 7.500 PTA (conjuntament amb el Catàleg general). 21 x 30 cm, 208 pàg.
Forma parella amb el Catàleg general i conté la catalogació de la documentació epistolària escrita per Marcellí Domingo o adreçada a ell i altra documentació que la vídua d'aquest polític cedí a Josep Fornas.

Parlament de Catalunya. 15 anys

Barcelona, 1995. 1.a edició. ISBN: 84-393-3558-X.
Preu: 6.500 PTA. 16 x 19 cm. 414 pàg.
Dóna constància de la commemoració del quinze aniversari de la constitució del Parlament de Catalunya restablert. La primera part conté les intervencions íntegres en la sessió solemne commemorativa. La segona part vol ésser una memòria d'aquests quinze anys, amb la foto i les dades parlamentàries dels diputats i les diputades d'aquestes quatre legislatures, la relació de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades des del 10 d'abril de 1980 fins al 10 d'abril de 1995, i, finalment, un recull estadístic sobre els membres del Parlament i el treball parlamentari durant el mateix període. Conté 23 fotos a tot color, 11 de les quals corresponen a la solemne sessió commemorativa i les restants mostren els aspectes més rellevants de l'obra de rehabilitació i agencament del Palau del Parlament feta aquests quinze anys; també enclou les fotos en blanc i negre dels 356 diputats de les quatre legislatures, i 16 gràfics i taules.

PUBLICACIONS OFICIALS

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798
Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual (edició impresa o en microfitxa): 7.500 PTA; subscripció anual conjunta amb el Diari de Sessions: 13.000 PTA. 30 x 21 cm.
Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Govern, etc.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7984
Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual (edició impresa o en microfitxa): 6.000 PTA; subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial: 13.000 PTA. 30 x 21 cm.
Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions plenàries del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut.

Butlletí Oficial. Diari de Sessions. Col·leccions anuals en CD-ROM

Anys disponibles: 1997 i 1998.
Preu per unitat: 1.500 PTA.
Contingut de cada CD-ROM:
- Col·lecció anual completa del Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i del Diari de Sessions del Parlament de Catalunya (més de 300 números i de 18.000 pàgines anuals, reproduïdes tal com foren publicades (format PDF).
- Índex de Sessions, de Persones intervinents, de Tramitacions i de Matèries, que enllacen electrònicament amb les pàgines de les publicacions.
- Referències parlamentàries sobre els Membres del Parlament; els Òrgans de la Cambra; els Textos aprovats des del 1980; l'Estructura i les funcions del Parlament, i el Palau del Parlament.
- Text i índexs corresponents de les Normes bàsiques en què s'emmarca l'autogovern de Catalunya (Constitució, Estatut i lleis institucionals).

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament. Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimecres, 1

V legislatura
Primer període

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimarts, 5 de desembre de 1995

V legislatura
Primer període

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) Per transferència bancària, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat al Servei de Caixa del Parlament.

B U T L L E T A

Nom

Carrer Núm.

NIF Telèfon Fax

Població Codi postal

desitja subscriure's al ☐ **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**

☐ **Diari de Sessions del Parlament de Catalunya** } ☐ Impres

☐ **Butlletí Oficial i al Diari de Sessions** (subsc. conjunta) } ☐ Microfitxa

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 2 Amb aquesta finalitat, i amb data de de de

envia per núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 2

SIGNATURA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA. }

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

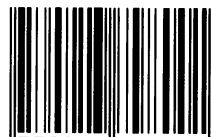
13.000 PTA. }

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA. }

IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Impres a Multitext, SL, Barcelona.

9 770213 798001

0 2 3 0 6